

บทนำ

จตุรวัชร เป็นลูกชายหน้าตาน่ารักและเป็นที่เอ็นดูของทุกคนในบ้าน

เช่นเดียวกับพัชรเบญจ์ น้องสาวฝาแฝดซึ่งคลอติดตามกันมาหลังจากนั้นไม่กี่นาที

คนในครอบครัวต่างบอกว่าจริงๆ แล้วเด็กหญิงต่างหากที่เป็นพี่ เพราะให้น้องคลอดอกออกมาก่อน แต่เธอกลับแย่งเสียงแข็งตั้งแต่เป็นเด็กตัวเล็กๆ ว่า

“เพราะพี่เป็นพี่ที่นิสัยไม่ดีไงคะ ถึงแย่งเบญจ์ออกมา”

พี่ชายฝาแฝดทำอะไรไม่ได้นอกจากตัวตตะ ทำปากคว่ำ แล้วแลบลิ้นใส่ น้องสาว

ถึงจะตีกันอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ทว่าเด็กชายเด็กหญิงยังเป็นที่เสน่หาของคนในบ้าน ด้วยเชื้อสายเงินจากทางพ่อและแม่ ทำให้ทั้งคู่มีดวงตาเรียวยาวเล็ก (มากถึงมากที่สุด) แต่ได้รูป ผิวขาวเนียนละเอียดจนหลายคนอิจฉา และพวงแก้มสีสด ซึ่งทำให้ใครต่อใครต่างเอ็นดู

จตุรวัชรและพัชรเบญจ์เป็นฝาแฝดที่คล้ายกัน

แต่อย่างไรเสีย เด็กทั้งคู่ยังมีความแตกต่างที่ทุกคนรู้จักอยู่ก็คือเพศ

พวกเขาเป็นที่ชายและน้องสาวฝาแฝด ด้วยเหตุนี้ที่บ้านจึงตัดสินใจว่าไม่ควรเลี้ยงเด็กทั้งสองให้เหมือนกัน เพราะอาจทำให้ทั้งคู่เบี่ยงเบนผิดแผกไปจากเพศกำเนิดเรื่องราวดูยุ่งเหยิงแรกวาดโครงการ แต่ทศเดชผู้เป็นพ่อต้องกุมขมับเมื่อลูกๆ สุดท้องกล่าวอย่างหนักแน่น

“เบญจ์ต้องได้เหมือนลีลียะ” ลูกชายคนเล็กท้วงเมื่อบิดาซื้ออุปกรณ์แพทย์ของเล่นให้ตน

“ลีต้องมีกล่องนี้เหมือนเบญจ์ลียะ” ลูกสาวซุกกล่องเครื่องสำอางตุ๊กตาสีชมพูหวานประดับเพชรปลอมแสงวิบวับ

พิมพ์สุรางค์ผู้เป็นมารดาแสนจะอ่อนใจ จนใจอ่อนซื้อของเล่นอย่างละสองชิ้น แบ่งให้ทั้งสองคนได้คนละชุด เมื่อเห็นสีหน้าดีอกดีใจของลูกๆ ที่รักใคร่และห่วงใยอีกฝ่ายขนาดคิดถึงกันและกัน กลัวว่าพี่น้องจะได้ของเล่นไม่เท่าเทียม เท่านั้นเป็นคนเป็นพ่อแม่ก็หมดหัวง

แต่มันยังไม่จบ

วันหนึ่ง เมื่อ ‘ตรัย’ ลูกชายคนที่สามกลับมาเยี่ยมบ้านในช่วงปิดเทอมฤดูร้อนของไฮสกูลในสวีตเซอร์แลนด์ เด็กแฝดทั้งสองติดพี่ชายที่แก่กว่าสิบปีอย่างยิ่ง เรียกได้ว่าสามพี่น้องแทบตัวติดกัน พี่ชายกระตองน้องทั้งสองไปไหนมาไหนตลอด เขาสนิทสนมกับน้องๆ ยิ่งกว่าพี่ชายคนโตและพี่ชายคนรองที่อายุห่างกันมากขึ้นไปอีก ตรัยจึงได้สังเกตพฤติกรรมของน้องหลายอย่างแม่นยำๆ ได้กลับมาที่ กระทั่งเวลาน้องนั่งเล่นกันสองคน เขาก็จะนั่งอ่านหนังสืออยู่ใกล้ๆ

และนั่นทำให้เขาได้พบสิ่งที่น่าประหลาดใจอย่างยิ่ง

“แม่ครับ” เด็กหนุ่มเอ่ยแล้วลงนั่งข้างๆ พิมพ์สุรางค์ผู้เป็นแม่เลี้ยงที่อุ้มชูตนมาราวกับเป็นลูกแท้ๆ “ตรัยขอถามอะไรแม่หน่อยได้ไหมครับ”

“เอาสิลูก” ผู้เป็นแม่ยิ้มอ่อนโยน “ตรัยมีอะไรไม่สบายใจหรือเปล่า”

ที่เธอเอ่ยเช่นนั้นเป็นเพราะสีหน้าว่าวุ่นใจของลูกชาย เธอคาดเดาและคะเนเอาเองว่าเธออาจจะถามเรื่องทั่วไปของวัยรุ่น

“แม่ซื้อของเล่นให้น้องคนละสองชุดหรือครับ”

“ใช่จ๊ะ” เธอตอบ แปลกใจเล็กน้อยว่าสิ่งที่อีกฝ่ายถามกลับเป็นเรื่องของน้องๆ “ทำไมหรือตรัย น้องแย่งกันหรือจ๊ะ”

“ไม่ครับ น้องไม่แย่ง น้องแบ่งกันเล่น” เขาเอ่ยเสียงขรึม

“ก็ดีแล้วนี่ลูก”

“ตรียว่าไม่นะครับแม่ แม่ตามตรียมาดูนี่ดีกว่า” เขาเอาแขนอ้อมไปแตะศอกอีกด้านของมารดา แล้วค้อมหลังพุงให้อีกฝ่ายลูก

พิมพ์สุรางค์เดินมากับลูกชายจนถึงห้องนั่งเล่นของเด็กๆ อันที่จริงบอกว่าเป็นห้องเล่นและของลูกๆ คงจะเหมาะกว่า ห้องนี้อยู่ที่ชั้นหนึ่งที่บ้าน มีประตูฝรั่งเศสบานกว้างเปิดออกไปสู่สวน ไม่มีเครื่องเรือนลอยตัวที่วางไว้ให้เป็นเหลี่ยมมุมซึ่งง่ายต่อการเกิดอุบัติเหตุ ตู้หนังสือเต็มไปด้วยสารานุกรม นิทาน และวรรณกรรมที่ลูกๆ ของบ้านนี้สะสมกันมานาน

“ตรียจะให้แม่ดูอะไรนะลูก”

“ตรียจะให้แม่ดูห้องเล่นกันครับ”

เธอเห็นลูกคนเล็กทั้งสองนั่งเล่นอยู่บนพื้น มีกล่องเครื่องมือและกระเป๋ เครื่องสำอางตุ๊กตาวางแผ่อยู่

“ห้องก็เล่นกันดีนี่จ๊ะ หรือว่าเมื่อก็นั่งตักกัน”

“ไม่ครับ ห้องไม่ตักกัน แต่แบ่งกันเล่น”

“ก็ดีแล้วนี่” มารดาเอ่ยเสียงสูง ก่อนลดเสียงลงเพื่อไม่ให้รบกวนเด็กๆ “แล้วตรียมีอะไรละลูก”

“แม่ดูดีๆ สิครับ” เขาชี้ชวน

แต่พิมพ์สุรางค์ก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี

“แม่ซื้อของเล่นให้ห้องคนละชุดใช่ไหมครับ”

“ใช่จ๊ะ ก็ทั้งสองคนนะบอกแม่เองเลยนะว่าให้ซื้อให้อีกคนด้วย รักกันดีนะ” มารดาเอ่ยด้วยน้ำเสียงปลอบปล้ำอย่างสะกดไว้ไม่ได้

ตรียถอนหายใจพลางลูบไหล่แม่เบาๆ “แล้วแม่ได้ดูไหมครับว่าห้องแบ่งกันเล่นยังไง”

“เอ๊ะ” เธออุทานเป็นเชิงถาม

เด็กหนุ่มพยักพยิดให้มารดาตามองตาม

ที่พื้นมีชุดเครื่องมือแพทย์อยู่สองชุด...มันวางอยู่ใกล้มือของลูกสาวคนเล็ก

พัชรเบญจกอดเครื่องมือทั้งสองชุดนั้นอย่างหวงแหน เธอหยิบมันออกมาลูบๆ คลำๆ แล้วใช้สเตโกลโคปของเล่นวางนาบไปที่อกของพี่ชาย

“สี่ให้เบญจ์ตรวจหน่อย”

“อะๆ” เด็กชายขยับให้อีกฝ่ายเอาหูฟังแนบ

“สุขภาพแข็งแรงดีนะคำ เดี่ยวหมอล่ายาให้นะ”

“แข็งแรงดีแล้วล่ายาทำไม”

“ยาบำรุงไงเล่า غامมาได้ ไงจริง” เด็กหญิงแยกเขี้ยวไล่ แล้วหยิบเครื่องมือ คล้ายกระจกตรวจช่องปากของทันตแพทย์ขึ้นมา “ไหนสี่อ้าปากซิ อ้าา...อ้า กว้างๆ นะ ให้คุณหมอเบญจ์ดูหน่อยว่ามีฟันผุไหม ว้าย มีแมงกินฟันแน่ๆ เลย เมื่อคืนแอบไปกินคุกกี้แล้วไม่แปรงฟันใช้ไหม”

“หมอพุดมาก” เด็กชายตัวต้วเลียง “พอละๆ ได้เวลาพักกลางวันแล้ว คุณหมอล่ายาแต่งตัวสวยกันดีกว่า”

“อะไร เมื่อกี้เพิ่งแต่งสวยไปเอง”

“สวยแล้วก็ต้องเติม!” จตุรัสร์ยืนกรานเสียงแข็ง “มา เขยิบมาใกล้ๆ เอา หูฟังออกด้วย”

น้องสาวทำปากเบี้ย ทำหน้าไม่ค่อยสบอารมณ์ แต่ก็ยอมทำตามให้อีกฝ่าย บอกแต่โดยดี

“รู้ไหม เป็นสาวเป็นนางก็ต้องห่วงสวยห่วงงามบ้าง” พี่ชายที่แก่กว่าไม่กี่ นาทีกล่าวสั่งสอนราวกับคลอดออกมาก่อนสัปดาห์สิบสามสิบปี “หน้าเน่อก็ต้องแต่ง ต้องปรุงไว้ คนเขามองจะได้ชอบได้นิยม”

เด็กชายเปิดกล่องเครื่องสำอางของเล่นทั้งสองกล่อง เขาก็มองมอรรกับ เลือบบางสิ่งอยู่

“อะ สีนี่ดีกว่า” เขาหยิบแปรงปลอมขึ้นมาทำท่าปาตๆ บางสิ่งในกล่อง แล้วจึงเอาไปไล้แก้มน้องสาว “อย่าให้หน้าซีดนะ เดี่ยวคนเขามองว่าเราป่วย สุขภาพไม่ดี”

“จ้า” พัชรเบญจ์ลากเสียงยาว

“คุณพระ...”

นั่นคือคำอุทานเดียวที่ตรัยได้ยินจากปากของพิมพ์สุรางค์ ก่อนที่ทั้งสอง จะพากันกลับห้องนั่งเล่นไป

พิมพ์สุรางค์นำเรื่องนี้ไปปรึกษาสามีอย่างจริงจัง โดยมีลูกชายทั้งสามคนนั่งอยู่ด้วย ทั้งหมดลงความเห็นตรงกันว่าจะไม่ยุ่งกับเรื่องนี้ หากน้องชายคนเล็กจะโตไปเป็นน้องสาว พวกเขาก็ไม่ว่า และไม่ยอมให้ใครไปบังคับกะเกณฑ์ให้จตุรวัชรต้องเป็นแบบไหนที่ใครๆ จะได้พอใจ ขอเพียงน้องชายมีความสุขในสิ่งที่เขาก็พอใจแล้ว

ทั้งพ่อและแม่ก็เห็นดีเห็นงามเช่นนั้น

ครอบครัวของจตุรวัชรและพัชรเบญจจึงเลี้ยงลูกแฝดชายหญิงเหมือนเดิม ให้เข้าใจความแตกต่างและคล้ายคลึง ให้รักอีกฝ่ายเช่นเพื่อนที่จะคอยดูแลกันไปจนชั่วชีวิต ไม่ใช่เพียงพี่น้องที่ถูกระบุด้วยหน่วยงานพันธุกรรม เด็กสองคนจึงเติบโตมาด้วยความสนิทสนมอย่างยิ่ง เข้าอกเข้าใจซึ่งกันและกัน แถมยังเผื่อแผ่ไปให้คนอื่น ทำให้ทั้งคู่กลายเป็นเด็กที่มีเพื่อนผู้รักใคร่

แต่ทศเดชและพิมพ์สุรางค์ก็ยังไม่เห็นว่าลูกชายคนเล็กจะอยากเป็น ‘ลูกสาว’ แต่อย่างใด

จตุรวัชรเติบโตมาเหมือนเด็กชายทั่วไป...

เอวาก็เกือบๆ เหมือนเด็กชายทั่วไป

ในช่วงปิดเทอมฤดูร้อน เขามักจะได้ไปอยู่กับย่าที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา กิจกรรมวันหยุดก็ไม่ได้ต่างจากเด็กชายวัยเดียวกัน มีเพื่อนชวนไปเล่นวิดีโอเกม มีพรรคพวกลากกันไปเตะฟุตบอลที่ลานวัด โดยตอนเพื่อนมาตามอีกฝ่ายไปเตะฟุตบอลนั้น จตุรวัชรกำลังนั่งใช้มีดแกะสลักคมโค้งเสาะลูกฟักเป็นลวดลายอ่อนช้อยอยู่

ทุกเย็นวันจันทร์ พุช คุร์ เขาก็ไม่ได้ว่างจากการงาน เพราะต้องเรียนดนตรีไทยกับครูที่ย่างมาให้สอนเป็นการเฉพาะ เสียงระนาดเอกก้องกังวานไปในส่วนของหมู่เรือนไทยไม้สักคลอกับเสียงซอหลากหลายชนิด บางวันเป็นซอด้วงเสียงแหลมใส ซออู้เสียงทุ้มอุ่นใจ และซอสามสายเสียงประสานชวนให้โยกหา

ยามใครต่อใครมาเยี่ยมบ้าน ผู้เป็นแขกจะใช้กระบวยตักน้ำในตุ่มดินเผาล้างเท้าและเช็ดเท้ากับผ้าซึ่งลาดไว้ก่อนถึงหัวบันได พอก้าวขึ้นเรือนและข้ามธรณีประตู ภาพที่เห็นคือหลานๆ ของย่าเพียงจิตต์และครุฑดนตรีนั่งเรียนกันอยู่กลางลานบ้านในยามเย็น โดยมีสตรีเชื้อสายไทย-จีนผู้เป็นประมุขของตระกูลนั่งจับขาจีนอิงหมอนขวานอยู่ที่ช้ายคาเรือน

พัชรเบญจน์ั่งขัดสมาธิหลังตรงหลังระนาดเอก ด้วยมวดของมือระนาดที่บรรเลงไม่ฉวมให้เสียงหวาน และรัวไม้แข็งเป็นเพลงโหมโรงได้อาจเกินหญิง ส่วนจตุรวัชรก็นั่งพับเพียบเอี่ยมเพี้ยม สีซอสามสายที่มีทวนกลาง^๑ ประกอบมุกสีรุ้งแววมมตัดกับคันทวนไม้ดำ และที่สะดุดตาคือถ่วงหน้า^๒ ซึ่งล้อแสงยามเย็นเป็นประกายวิบวับ ผิดกับซอสามสายคันอื่นๆ

แม้แขกหลายคนจะลึบสนกับภาพตรงหน้า แต่ก็นี้ก็ไม่ออกกว่าจะอธิบายความสงสัยของตนเองอย่างไรดี จึงได้แต่ชื่นชมหลานๆ ของย่าเพียงจิตต์จากใจจริง

จตุรวัชรเป็นหลานคนโปรดของประมุขตระกูล ด้วยความที่เป็นลูกคน (เกือบ) เล็ก เลยอาจจะทำให้เขาช่างอ่อน ออซาะ ฉอละ และช่างเอาใจ อย่างที่พี่ชายทั้งหลายพูดกันติดตลกว่ามรดกทางอายุรยาคงไม่เหลือมาถึงตนเอง เพราะน้องชายคนเล็กใช้สาลิกาลิ้นทอง ไปรยเสน่ห์อย่างจนรักจนหลง พานยกทรัพย์ศฤงคารให้ไปเสียหมดสิ้น

เด็กแฝดเป็นที่รักของคนทั้งบ้าน โดยไม่มีใครสนใจว่าพัชรเบญจน์จะหัวหาญแค่ไหน และจตุรวัชรนั้นแสนจะละเอียดลอบผิตเด็กชายวัยเดียวกันเช่นไร ทั้งสองยังคงเป็นลูกและน้องที่ทั้งบ้านรักและเอาใจใส่เสมอมา

สิ่งที่คู่แฝดไม่เหมือนกันโดยสิ้นเชิงคือ มีเพียงจตุรวัชรเท่านั้นที่สนใจกิจการร้านเพชรซึ่งเป็นหนึ่งในงานสำคัญของธุรกิจครอบครัว หากพูดกันตามตรง เขาไม่ได้สนใจ 'การทำธุรกิจค้าเพชรและอัญมณี' ทว่าแต่แรกเริ่ม... ลูกชายคนเล็กของบ้าน 'ทุ่มเทความสนใจเป็นพิเศษไปที่เพชร' ชนิดที่คนในบ้านเกือบไม่ได้เช่นกันว่าเพราะอะไร

หากพาเด็กทั้งสองคนไปห้างสรรพสินค้าเพื่อเยี่ยมชมกิจการร้านสาขา คนที่จะร่ำร้องขอไปเดินแผนกของเล่นเพื่อดูรถบังคับและร้านหนังสือตามประสาเด็ก

^๑ คันซอที่ยาวลงมาจากรัดอกถึงกะโหลกซอ มักตกแต่งด้วยมุก นาก หรือทอง ความยาวรวมประมาณ ๔๑ เซนติเมตร

^๒ ส่วนประกอบของซอทำด้วยโลหะ เพื่อลดความสั่นสะเทือนของหน้าซอ และทำให้เสียงไพเราะยิ่งขึ้น ในบางครั้งมีการประดับถ่วงหน้าด้วยอัญมณี

วัยประถมซึ่งอยู่ไม่ห่าง...คือพัชรเบญจ ส่วนผู้ที่นั่งบนเก้าอี้สูงหน้าเคาน์เตอร์ต่างๆ ด้วยท่าทางที่ตึงตัวเกรงกระจะเหมือนแมวเห็นปลาตัวเชื่องในตู้...คือจตุรวัชร

ยามพนักงานหน้าร้านได้เห็นท่าทางเช่นนี้เป็นครั้งแรก หลายคนถึงกับลงไปคุกเข่ากับพื้นแหงนมองอย่างตื่นตระหนก เพื่อดูว่าลูกชายเจ้าของร้านป่วยไปหรือไม่ถึงได้ฟูบไปเช่นนั้น ทว่าภาพที่พวกเขาเห็นคือรอยยิ้มกว้างอย่าง...น่ากลัว...ของลูกชายคนเล็กของเจ้านาย บางครั้งก็เป็นรอยยิ้มปนหัวเราะติดค้างอยู่บนใบหน้า แต่ที่ต่างเห็นเหมือนๆ กันในทุกครั้งคือ ประกายในดวงตาเรียวเล็กที่เบิกกว้างอย่างที่ไม่มีความรู้ได้ว่าเกิดจากความคิดในใจของเด็กชาย หรือเป็นเงาสสะท้อนพรายจากเพชรที่เรียงรายในตู้

แต่ทุกคนรับรู้ตรงกันว่าจตุรวัชรนิยมเพชร

ถ้าถาม 'เอก' พี่ชายคนโต จะตอบว่าน้องชายแค่สนใจเพชรเพราะเห็นมาแต่เกิด

หากไปคุยกับ 'หวิ' พี่ชายคนรอง ก็จะตอบเพียงแค่น้องชอบเพชรเพราะผูกพันกันมานาน

แต่ถ้าเป็นตรีซึ่งสนิทสนมกันที่สุด เขาจะกล่าวว่

"สี่มันบ้าเพชร" พี่ชายคนที่สามกล่าวกับพ่อแม่ "เด็กปกติที่ไหนทิ้งไว้กับตู้เพชรก็อยู่หนึ่งเหมือนตุ๊กตาลิงตีนาบถอดถ่านไฟฉาย นี่เวลาแม่เอาเพชรออกมาดูมาทำความสะอาดก็จะวิ่งตุ๊กๆ ไปขอช่วยงาน เอาแปรงขัดไปยิ้มไป บางทีตรีได้ยินเสียงมันหัวเราะ 'ฮึๆ' ด้วยซ้ำไปนะ"

ทุกคนว่าตรีเป็นการใหญ่ที่กล่าวหาน้องเช่นนั้น แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้เช่นกันว่าทุกอย่างมีมูลความจริงอยู่ เรียกว่าเห็นกับตากันทุกคน เพียงแต่อยากออกตัวปกป้องจตุรวัชรพอเป็นพิธี

ขณะที่หลายคนมองว่าลูกชายคนเล็กของบ้านมีความ 'พิลึก' อยู่ในตัวเองจนเป็นปกติ คนเดียวที่ยืนหยัดเพื่อปกป้องว่าจตุรวัชรไม่เห็นจะผิดแผกจากคนอื่นตรงไหนคือพัชรเบญจ ฝาแฝดของเขา เด็กหญิงเป็นคนที่เข้าใจพี่ชายเป็นอย่างดี เธอสามารถนั่งฟังแฝดพรั่วเพื่อเรื่องความสวยงามของเพชรและเครื่องประดับอย่างที่คุณในบ้านประหลาดใจว่าไม่เบื่อบ้างหรือไร ทว่าพัชรเบญจตอบพวกเขาด้วยรอยยิ้มทุกครั้งโดยไม่พุดอะไร

ญาติห่างๆ บางคนบอกพวกเขาว่ากิจการเพชรควรรีให้พัชรเบญจ์เป็นคนดูแล ด้วยความคิดแบบเดิมๆ ว่า อย่างไรเสียผู้หญิงก็เหมาะกับเรื่องสวยๆ งามๆ มากกว่า โดยไม่ได้สนใจสีหน้าของหลานสาวคนเล็กเลยว่ามีใจไม่พอใจ ฉายชัด ทว่าไม่พูดออกมา เพราะเกรงว่าสิ่งที่พูดนั้นอาจทำให้พ่อแม่โดนกล่าวหาว่ารังการอบรมสั่งสอนลูกก็เป็นได้

“เรื่องร้านเนี่ย ฉันว่าให้ยายเบญจ์ดูแลเหมาะสมที่สุด” คนพูดสรุปอย่างคิดเองเออเอง “อีกหน่อยก็เรียนจบใช้ใหม่ เรียนอะไรก็ได้ ง่ายๆ สบายๆ ทำงานร้านดูแลเพชรไป เพราะว่าจบมาก็ต้องแต่งงานมีลูกมีสามีไป ทำงานอะไรไม่เห็นอายนะ ดีแล้ว จะได้มีเวลาดูแลครอบครัว”

ว่าแล้วก็หันไปพยักพืดกับพิมพ์สุรางค์ที่ตอบด้วยรอยยิ้มสุภาพ ทว่าไร้ซึ่งความเห็นใดๆ เพราะไม่อยากจะไปหาเรื่องด้วย

“ส่วนเรานะ ให้มันเพลากๆ หน่อย เป็นผู้ขายนะ” เจ้าของเสียงสั่งสอนหันไปหาจตุรวัชรในวัยสิบต้นๆ ซึ่งกำลังจิบน้ำมะตูมอยู่ “ไปชอบของสวยๆ งามๆ เต็มๆ เขาจะว่าเป็นตุ๊ดเป็นแต้วไป ชอบอะไรให้มันสมชายชาติศรีหน่อยสิ เรื่องเพชรนะปล่อยไปเถอะ เราเป็นพี่ไม่โกรธน้องหรอกนะถ้าจะได้ร้านเพชรไป เคยได้ยีนใหม่ ได้มอนอาร์อะเกิร์ลสเบ็ดเฟรนด์ นะ”

พูดเสร็จเจ้าตัวก็หัวเราะคิกคัก รวากับจิตใจที่ได้หยิบยกประโยคจากเพลงดังมาใช้ยกระดับตัวเองได้

จตุรวัชรวางแก้วน้ำมะตูมลงบนเคาน์เตอร์กลางสวนที่จัดเป็นงานเลี้ยงค็อกเทล แล้วยิ้มกว้างอย่างยิ่ง

“แล้ว ‘ป้า’ เคยได้ยีนใหม่อะนะว่า ‘ได้มีน็ดส์ อาร์เฟรพเฟอะรี’ ” เขาถามกลับด้วยประโยคที่ออกเสียงตามสำเนียงอังกฤษชัดเจนน

“ฮะ!” อีกฝ่ายเบิกตากว้าง อ้าปากค้างด้วยความงุนงง

“เดี๋ยวสี่ขอตัวพามากับน้องไปทางโน้นก่อนนะฮะ พ้อรออยู่ละ”

เด็กหนุ่มลากแขนพามาและน้องสาวเดินออกไปจากบริเวณนั้น เมื่อพ้นระยะที่ญาติห่างๆ คนนั้นจะไม่เห็นแล้ว พิมพ์สุรางค์และพัชรเบญจ์ต่างจ้องหน้าเขาอย่างที่จตุรวัชรรู้ว่าทั้งสองต้องการคำตอบ

“สี่ทำอย่างนั้นไม่ดีเลยนะลูก” มารดาปราม

“แต่เขาพูดเยอะเยาะ พูดมาก” ลูกชายโคลงคีระชะ “ว่าทั้งแม่ ว่าบ้านเรา

ว่าเบญจด์้วย”

“ขอบคุณที่จัดการแทน” เด็กสาวยิ้มตาหยา

“ไม่เป็นไร” ฝาแฝดตอบ

“สี้! เบญจ!” มารดาทำเสียงตุลุกทั้งสองที่พากันมารุมกอดแขนคนละข้าง เพื่อเอใจ “เรานี่มันจริงๆ เลย ทั้งคู่เลย ร้ายนัก”

“ไม่หรงอกๆ เบญจไม่ร้าย สี้ร้ายคนเดียว” พัชรเบญจทำเสียงออดอ้อน

“เออ หล่อนไม่ร้าย ฉันร้ายคนเดียวก็ได้” จตุรวัชรพูดด้วยเสียงจิกกัด

“เออ สี้ ว่าแต่เมื่อกั้ที่ตอบโต้ข้าเขาไปว่า ได้มันด์ส อาร์ฝะเรฟเฟอระร์” นี้คืออะไร” น้องสาวฝาแฝดออกสำเนียงได้ชัดเจนเทียมกัน แถมย้งใส่จริตเหมือนพี่ชายได้ไม่ผิดเพี้ยน

“ไม่รู้”

“อ้าว” ทั้งแม่และน้องอุทานพร้อมกัน

“สือยากจะด่ากลับ แต่คิดว่าคงไม่ดี เลยเอาชื่อตอนของเจมส์ บอนด์ ที่ชอบที่สุดมาสู้ เห็นมีเพชรเหมือนกัน” เขาตอบอย่างตรงไปตรงมา “นี่สีกะว่าบ้าแกคงงงแน่ๆ อะ”

พัชรเบญจระเบิดเสียงหัวเราะดังอย่างที่มีมารดาต้องปราม เธอโผล่เข้าไปกอดฝาแฝดของตัวเองพลางพรวดซ้าๆ กลั้วเสียงหัวเราะ

“สี้ หล่อนนี่มันบ้า บ้าจริงๆ บ้าๆๆ”

“ขอบใจนะที่หล่อนชมฉัน” เด็กหนุ่มเซิดหน้าอย่างภาคภูมิใจ

แม้ใครๆ จะเห็นว่าเป็นเรื่องตลก แต่ในใจของจตุรวัชรกลับครุ่นคิดเรื่องนั้นอยู่นาน และไตร่ตรองอย่างจริงจัง

การที่ตนซึ่งเป็นผู้ชายแล้วชอบเพชร เท่านั้นก็เป็นเรื่องพิลึกพิลั่นในสายตาคนโลกทัศน์แคบอยู่แล้ว เขาคงไม่สามารถตอบโต้ซึ่งหน้าอย่างนั้นทุกครั้ง เพราะถ้าทำไปเขาก็ไม่ต่างอะไรกับเด็กที่ตั้งใจตะเบงและไม่รู้จักโต นั่นอาจจะทำให้พ่อแม่ รวมถึงคนอื่นในครอบครัวโดนมองในแง่ร้ายได้ เขาสัญญากับตัวเองว่าจะทำเช่นนี้เป็นครั้งสุดท้าย...ถ้าไม่มีใครมาทำเช่นนี้อีก

แต่ทางออกของปัญหาไม่ได้อยู่ที่การไล่จิกด่าเพื่อเปลี่ยนทัศนคติของคน จตุรวัชรมั่นใจในตอนนั้นเองว่า หากเขาต้องการจริงจังกับการทำสิ่งนี้รัก เขาต้อง

เริ่มเสียตั้งแต่วันนี้

เด็กหนุ่มตั้งปณิธานกับตนเอง เขาจะพยายามเรียนรู้ เป็นคนที่เก่งกาจ
เหมาะสม และคู่ควรกับการดูแลเพชรเหล่านั้นให้ได้

ถึง มารีลีน มอนโร จะบอกว่า 'Diamonds are a girl's best
friends.'^{๖๓} แต่เขาว่าไม่ใช่ เพชรงดงามได้โดยไม่เลือกกว่าผู้ใดเพศใดจะเป็นเจ้าของ
อย่างที่คุณเขียนเจมส์ บอนด์ ถึงขนาดตั้งเป็นชื่อตอนว่า *Diamonds Are For-
ever*^{๖๔} นั้นหมายความว่าเพชรนั้นเลอค่าและมีความงามอันเป็นนิรันดร์

เพราะ ได้มอนด์ส อาร์ 'ลี' เบสต์เฟรนด์อะเฟรเฝอะรี่!

---

^{๖๓} "Diamonds are a girl's best friends" ชื่อเพลงจากละครเวทีเรื่อง *Gentlemen Prefer Blondes* ในปี ๑๙๔๙ แต่เป็นที่รู้จักกว้างขวางเมื่อ มารีลีน มอนโร นำมาร้องครั้งที่เธอแสดงนำ
ภาพยนตร์เรื่องนี้

^{๖๔} *Diamonds Are Forever* ผลงานนวนิยายชุดเจมส์ บอนด์ โดย เอียน เฟลมมิง สร้างเป็น
ภาพยนตร์ในปี ๑๙๗๑ แสดงนำโดย ฌอน คอนนอร์

๑

ภายในกำแพงสูงของบ้านหลังใหญ่นี้มีต้นไม้มากเกินกว่าจะเป็น การตกแต่งสวนอย่างที่คนอื่นนิยมทำกัน ทำให้สีสนที่คนอยู่อาศัยเห็นจนเจตา เป็นสีของใบไม้ที่ไล่สีอ่อนแก่ แรแสงจ้าไปจนทึมเทาจากเงาหลากมิติชวนให้สบายตา ไม่ว่าจะผู้มองจะอยู่นอกบ้านหรือในบ้านก็ตามที่

ทิวทัศน์ของฤดูร้อนที่ชายหนุ่มร่างสูงเห็นผ่านบานกระจกสูงจากเพดาน จุดพื้น จึงเป็นต้นมะม่วงออกลูกพราวเต็มต้น ลมภายนอกพัดแรงจนผลยาวเรียวของมะม่วงพันธุ์เขียวเสวยแกว่งไกวกระทบกันอย่างน่ากลัวจะร่วงหล่นลงมา และชวนให้เขานึกถึงของบางอย่างที่ตนเองเพิ่งหนีมาเพราะมันส่งเสียงรบกวนจนเขาแทบบ้า

กระดิ่งลมรูปกบ

ลมตะเภาประจำฤดูร้อนทำหน้าที่ของตนเองอย่างเคร่งครัด มันปิดกระดาะแข็งที่ถ่วงตุ้มเล็กๆ ของกระดิ่งลมตีไปมาไม่หยุดหย่อน ถ้าจะมีกบเขี้ยวหน้าตาน่ารักเรียงรายตามชายคาบ้านสักตัวสองตัวก็เพลิดดี

แต่นี้มาเป็นลิบๆ

วัตรระยะห่างหนึ่งไม้บรรทัดตลอดทางอย่างไม่ขาดไปแม้แต่เซนติเมตร

แน่นนอน...ฝีมือไอ้สี่อีกแล้ว

'เฮียต้องขอบแน่ๆ' จตุรวัชรน้องชายของเขากล่าวหลังกลับมาจากบ้านย่า ที่อยุธยา และแวะซื้อกระดิ่งลมจากตลาดนัดหรือที่ไหนสักแห่ง 'มันจะตีลมดัง กรุงกริง ไอ้ย สดชื่น'

สดชื่นกับผี!

ผู้เป็นที่ชายนอนเล่นอยู่ดีๆ ก็รู้สึกมีนหัวด้วยเสียงประสานของคณะบคอรรัส เขาจึงลากร่างอันหนักอึ้งและเมื่อยล้าไปทั่วสรรพางค์กายขึ้นบันไดไปยังห้องของน้องชายซึ่งอยู่ชั้นบน เพื่อด่ามัน...และขอความช่วยเหลือ

เขาเพิ่งกลับจากต่างประเทศเมื่อคืนนี้ ขณะอยู่บนเครื่องก็มีอาการเวียนศีรษะอยากอาเจียน ทำเอาแอร์โฮสเตสพากันวุ่นตั้งแต่ชั้นหนึ่งยันชั้นประหยัด เมื่อถูกสอบสวนประวัติ ชายหนุ่มตอบได้ว่าตนไม่ได้เป็นหวัด ไม่ได้มีปัญหาน้ำในหูไม่เท่ากัน กระทั่งความดันสูงก็ยังไม่เป็น ทำให้ทุกคนต่างสงสัยว่าอาการนั้นเกิดจากอะไร ที่เขารู้สึกผิดที่สุดคือ ทำให้ภรรยาต้องเป็นห่วงทั้งที่เพิ่งกลับจากการไปฮันนีมูน ทว่าพอเห็นเธอมองด้วยความห่วงใย เขาก็ตั้งใจและรู้สึกผิดกับความปิติที่เกิดขึ้นไปพร้อมๆ กัน

เมื่อเครื่องลงจอด ทางสายการบินบอกว่าเขาจะไปโรงพยาบาล ทว่าชายหนุ่มยืนยันกรานว่าไม่ไป และยืนยันว่าอยากกลับบ้านไปนอน แต่ครั้งจะไปคอนโดมิเนียมที่มีกันอยู่แค่สองคนก็เกรงว่าจะสร้างความลำบากให้ภรรยา คนป่วยจึงตกลงปลงใจให้น้องชายสุดที่รักซึ่งขับรถมารับพาหึ่งคู่ไปค้างที่บ้านพ่อแม่แทน เพราะเขาคาดว่าอาจจะไม่ได้ป่วยอะไรหนักหนา ไม่มากไปกว่าอาการของคนไข้ที่ข้ามเส้นแบ่งเวลาทั่วไป

แต่เขาคิดผิด

เมื่อลืมตาตื่นมาตอนเช้าเขาก็ยังมึนหัวอยู่ แต่เขาไม่กล้าบอกใคร เพราะเกรงว่าจะทำให้คนแม่ค้าคนแก่ตกอกตกใจ แต่ภรรยาของเขาออกไปธุระข้างนอกเสียอีก เขาเลยหลบมานอนพักเงิบๆ คนเดียว แต่ก็เหมือนจะทำไมสำเร็จ เพราะตอนนี้ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนในห้องมีเทอร์นาโดขนาดเอฟ-๕ กำลังก่อตัวจนทำให้เขารู้สึกมวนห้องอย่างหนัก

หลังจากใช้เวลาพาสังขารอันเสื่อมถอยมาถึงชั้นบนและอยู่หน้าห้องน้องชายได้ เขาจึงเคาะประตูเบาๆ น้องชายของเขาไม่ถือสาหากใครจะเข้าห้องถ้า

ไม่ได้ลือกประตูไว้ จึงทำให้ทุกคนแวะเวียนมาที่ห้องนี้บ่อยๆ เขาหมุ่นลูกบิด เมื่อพบว่าประตูไม่ได้ลือกจึงเดินเข้าไป

ทันทีที่เปิดประตู ภายเขาสะท้อนเหมือนโดนชด์ด้วยวิชาฝ่ามือสยบมังกร ลิบแปดท่าของก๊วยเจ๋ง แต่ไม่ใช่ในรูปของสเปเชียลเอฟเฟกต์ ทว่าเป็นเสียงประสานของสามพี่น้องมอริช โรบิน และแบร์รี แซ่กิบ์бі สำหนักบีจีส์ ที่ตั้งกระหึ่มมาจากลำโพงเครื่องเสียงหน้าตาทันสมัย

ชายหนุ่มขมวดคิ้วครุ่นคิด นี่แสดงว่าน้องชายกำลังตั้งใจทำงานอย่างยิ่ง เจ้าของห้องเป็นคนที่ดีั่งอยู่ในสมาธิด้วยการปล่อยตัวเองให้เวดล้อมด้วยเสียงเพลง ถ้าเป็นคนปกติอาจจะเปิดเพลงบรรเลงแซมซ้า ชวนให้จิตใจชื่นมื่น และอิมเมมด้วยความสงบ

แต่ไม่ใช่ห้องชายของเขา

น้องที่รักมักเปิดเพลง ‘ดิสโก’ เพื่อสร้างสมาธิในการทำงาน เจ้าตัวเคยบอกว่า

‘เพลงดิสโกเป็นสิ่งที่ดึงศักยภาพด้านการสร้างสรรค์ออกมาได้ดีที่สุด คิดดูสิ ทุกอย่างสดใสและมีสีสัน ขนาดเสื้อผ้านักดนตรียุคนี้ยังเปรี้ยวเสียนคนสมัยนี้ไม่กล้าใส่เลย’

เจ้าตัวไม่พูดเปล่า ยังพยายามสบตาเขาด้วยตาเล็กๆ ที่ได้รับมรดกทางพันธุกรรมมาจากปู่ตายาย

‘เสียงเพลงดิสโกทำให้สมองเกิดแสงสีพร่างพรายประกายรุ่งระยับ’

เขาไม่เถียง...อันที่จริงไม่อยากเถียง

พี่ชายเดินผ่านห้องเก็บหนังสือที่อยู่ด้านหน้าสุดเข้าไปยังห้องนั่งเล่นที่อยู่ตรงกลาง เสียงร้องแหลมอย่างที่เราเรียกว่าฟาลเซตโต^๕ ของพี่น้องตระกูลกิบ์บี เกือบจะทำให้เขาโยกหัวตามถ้าไม่ได้รู้สึกมันเช่นตอนนั้น เขาได้ยินเสียงน้องชายร้องเพลงคลอ แถมทำเสียงแหลมร้องเพลงดิสโกตามสไตล์ของวงบีจีส์^๖ ได้อย่าง

^๕ Falsetto มาจากภาษาละติน หมายถึงปลอม คือ ‘เสียงปลอม’ หรือที่เรียกกันว่า ‘เสียงหลบ’

^๖ Bee Gees ชื่อศิลปินจากประเทศอังกฤษที่มีชื่อเสียงในยุค ๗๐ สมาชิกคือสามพี่น้องตระกูลกิบ์บี ได้แก่ แบร์รี โรบิน และ มอริช กิบ์บี มีเพลงซึ่งเป็นที่รู้จัก เช่น “Stayin’ alive” “How deep is your love” “Too much heaven”

ไม่มีผิดเพี้ยน

ห้องนั่งเล่นขนาดกะทัดรัดนั้นเคยเรียบร้อยมาตลอดตามนิสัยละเอียดลออของน้องชาย ทว่าในตอนนี้นั้นดูรกอย่างยิ่ง บนโต๊ะกลางติดกับโซฟาลายธงชาติอังกฤษมีแฟ้มและกระดาษงานออกแบบวางอยู่กระจัดกระจาย ผู้เป็นพี่ถอนหายใจแล้วเดินไปรวบทั้งหมดเข้าด้วยกัน หมายใจว่าจะหาวะไรวางทับให้เรียบร้อย แต่บางสิ่งที่ว่าตื้อวุ่นกระดากแผ่นนั้นทำให้เขาสะอึดใจ

มองเผินๆ มันอาจจะเป็นแบบสเกตซ์บนกระดาษ ซึ่งเป็นกระบวนการทำงานปกติของดีไซน์เนอร์ของแบรนด์ร้านเครื่องประดับของครอบครัว แต่ว่าคราวนี้แตกต่างออกไป มีบางอย่างผิดแผกไปจากงานที่อีกฝ่ายเคยทำให้ที่ร้าน

พี่ชายหรือตามองอย่างใช้ความคิด ก่อนเก็บกระดาษเหล่านั้นวางให้เป็นระเบียบ แล้วเกาะกำแพงเดินไปหาน้องชายที่อยู่ในห้องทำงานริมระเบียง

“โอ๊ย”

ชายหนุ่มกุมหน้าผาก รีบเบยหน้ามองว่าอะไรที่ห้อยอยู่ตรงกรอบประตูแล้วมาโขกหัวเขา

ลูกบอลดิสโกขนาดส้มสายน้ำผึ้ง

อันที่จริงเขาน้องชายควรลดระดับความดิสโกในตัวเองลงสักนิด น่าจะดีต่อคนอื่น...มีใช้น้อย

เจ้าของห้องหมุนเก้าอี้ไปหาดันเสียง โดยไม่วายจัดปกเสื้อฮาวายสีส้มลายดอกขบาเพื่อความเรียบร้อย เขาจึงได้เห็นพี่ชายยืนเอามือลูบหน้าผากอยู่

“อ้าว เฮีย ขึ้นมาทำไมเงิบๆ อะ”

“ไม่เงิบหรอก” เขาถอนหายใจ แล้วมองน้องชายซึ่งมัดผมหน้าสีดำเป็นทรงน้ำพูอย่างหมาซีสี่ “สี่เปิดเพลงตัวเองต่างหาก”

“เหม...ก็สร้างบรรยากาศ” น้องชายยิ้มกว้างแล้วกรีโมตหรือเสียงเพลง

“แล้วไอ้เนี่ยมันอะไร” ตรัยเอานิ้วจิ้มลูกบอลกระจกลูกเล็กที่ลือแสงเป็นประกายวิบวับ...และแยงตา มากพอๆ กับต่างหูเพชรบนติ่งหูซ้ายของอีกฝ่าย

“บอลไ้ ดิสโกบอล มิเรอร์บอล” เจ้าของห้องกล่าว

“เออ รู้แล้ว” เขาตอบเสียงซุ่น “หมายถึงว่าเอามาไว้ที่นี้ทำไม”

“ห้อยไว้ตรงประตูไง คล้ายกระจกแปดเหลี่ยมแหละ ไว้สะท้อนลิ่งชั่วร้าย

ออก แต่นี่แบบ...สไตส์ ว่าเร็วกว่า แล้วสิ่งชั่วร้ายก็คงโดนสะทอนแบบกระจัดกระจาย สลายร่วงคล้ายๆ ปีกาจอเดนเซเลอร์มุนด์จัดการ หรือว่าโดนอุลตราแมนบีบใส่ล่ะ”

คนเป็นที่ชายปวดหัวหนักกว่าเดิม เขาหลับตาครุ่นคิดหาเหตุผลว่ากระจกสองอย่างนั้นมันคล้ายกันตรงไหน ก่อนลืมนึกตามองหน้าห้องชายที่เพิ่งยอมผมจากสีน้ำตาลอ่อนกลับเป็นสีดำได้พักหนึ่ง ทำให้อีกฝ่ายดูหน้าเด็กกว่าเดิม ดู ‘ปกติ’ มากขึ้น แต่ความไม่ปกติอันกลายเป็นคำตั้งต้นที่จตุรวัชรฎุกกำหนดมาตั้งแต่ออกจากห้องแม่กลับหายไป จนทำให้เขาไม่ชิน

แต่ช่างมันเถอะ...เหมือนทุกครั้ง น้องชายเขาไม่เคยทำอะไรเข้าใจง่ายอยู่แล้ว

“เฮียขึ้นมามีอะไรรีบเล่า ทำไม่ไมโทร. หาสิอะ สิ่งจะได้ลงไปหา”

จตุรวัชรมองพี่ชายกะพริบตาปริบๆ หากให้น้องชายแปลภาษาท่าทางให้คงแปลได้ว่า ‘เอออะ’

“ขึ้นมาเนี่ยเฮียอาการดีขึ้นแล้วหรือ”

“ไม่”

“อ้าว” น้องชายร้อง “แล้วขึ้นมาไม่อะ”

“เฮียอยากให้สีฟ้าไปโรงพยาบาลหน่อย เฮียมันหัวมาก ไม่ไหวแล้วอะ”

“นั่งก่อนเฮีย นั่งก่อน” ชายหนุ่มผุดลุกจากเก้าอี้และมุ่มทำงานที่ทาสีผนังเป็นสีม่วงดอกผักตบชวา เขาปรี่เข้ามาหาพี่ชาย สอดแซนประคองคนที่ตัวสูงกว่าให้กลับไปนั่งที่โซฟา

“เดี๋ยวสีไปบอกให้คนขับรถเอารถออกไปให้นะ”

“ไม่เอา” พี่ชายทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟา “เดี๋ยวพอกับแม่เป็นห่วง”

“แล้วหน้าซีดจืดคิดว่าเขาไม่รู้กันงั้นสิ” จตุรวัชรเท้าสะเอวมองพี่ชาย อีกฝ่ายดูเหมือนจะยืนยันคำพูดตัวเองด้วยแวตามุ่งมั่น ผิดกับใบหน้าซีดเผือด

“เอาเถอะ เดี่ยวสีฟ้าไปก็ได้ แต่ต้องโทร. บอกแพนนะ มีอะไรอย่าปิดภรรยาซะงั้น”

“ถึงโรงพยาบาลก่อนค่อยโทร. นะ” ตรัยต่อรอง

น้องชายหรีตาทที่ต้อยอยู่แล้วก่อนถอนหายใจ “ก็ได้”

จตุรวัชร ได้โอกาสเดินเข้าไปในห้องน้ำ แม้จะไม่ใช้ห้องน้ำหรูหราเท่ากับโรงแรมเช่นโรงพยาบาลประจำ แต่เรื่องความสะดวก โรงพยาบาลเอกชนแห่งนี้ก็ทำให้เขาวางใจได้อยู่

เมื่อครู่เขาพาพี่ชายไปทำระเบียบประวัติที่โรงพยาบาลแห่งนี้ เพราะแม้สถานรักษาพยาบาลนี้จะใกล้บ้าน แต่ไม่ใช่โรงพยาบาลประจำของครอบครัว จึงต้องใช้เวลาลักครู่เพื่อทำประวัติ เขาจึงฝากต๋อยซึ่งหมดเรี่ยวแรงขนาดต้องนั่งรถเข็นไว้กับคนขับรถที่ยืนยันว่าจะทำหน้าที่ ด้วยห่วงใยและไม่สามารถปล่อยให้เจ้านายป่วยให้ไปโรงพยาบาลกันตามลำพังสองคนพี่น้อง

ผู้ที่เพิ่งผลจากงานเพื่อครอบครัวถอนหายใจยาว วาดมือผ่านตัวรับสัญญาณเพื่อให้น้ำไหล ก่อนกดโคมสบู่อ่างล้างมืออย่างถูกหลักอนามัย ทั้งฝ่ามือข้างนี้ ข้อมือ แล้วจึงล้างน้ำเปล่า เมื่อส่องกระจกมองตัวเองแล้วจึงเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเขาออกจากบ้านมาได้หิวผม เปลี่ยนเสื้อผ้าหรือกระทั่งล้างหน้าก็ยังไม่ได้อา และครีมกันแดดยังไม่ได้อทา

บัดซบ!

ถึงจะไม่โดนแดดโดยตรงเพราะอยู่ในรถในร่มตลอดก็เถอะ แต่รังสีอัลตราไวโอเล็ตมันสะท้อนกับพื้นชั้นมาโดนผิวได้ แล้วยิ่งกรุงเทพฯ โอโซนโห่วแดดจัด และคนที่อยู่ก็ไม่ช่วยกันปลูกต้นไม้ เขาถึงต้องปกป้องผิวตัวเองเต็มที่เช่นนี้ แต่ไม่ใช่ความผิดเขาแต่เพียงฝ่ายเดียว เขาโทษเสีย

ใช่ เสียต๋อยนั่นแหละ เพราะเขาต้องรีบประคองพี่ชายให้เข้าไปนั่งในรถหันไปปิดกับแม่บ้านซึ่งยืนดูอยู่ห่างๆ ว่าแค่จะไปหาขนมกิน เธอถึงวางใจและเข้าบ้านไป จากนั้นจึงกวักมือเรียกให้คนขับรถรีบขึ้นมานั่งฝั่งคนขับ โดยที่จตุรวัชรลืมไปเลยว่าที่แม่บ้านต้องยืนรอ นั่นเนื่องจากรอส่งครีมกันแดดให้!

หายหน้าพี่ชายเขาต้องขอใช้ด้วยสติก

จตุรวัชรหยิบผ้าเช็ดหน้าลายสกอตบนพื้นสีเบจอันเป็นเอกลักษณ์แบรนด์ดังขึ้นมา หมายถึงว่าจะเอามาเช็ดมือ ทว่าเมื่อเกาะกระจกเอนตัวเข้าไปใกล้และเห็นหน้าตัวเอง เขาก็ทอดถอนใจ ชายหนุ่มวักน้ำล้างหน้าเบาๆ ด้วยความระมัดระวัง เสยเส้นผมสีดำธรรมชาติที่เพิ่งยอมได้ไม่นานไปด้านหลัง

สีหน้าอ่อนล้าอิดโรยของชายในกระจกช่างขัดกับเสื้อฮาวายลายดอกสีส้มแปร๊ดตุลตไล ที่จตุรวัชรใส่เสื้อตัวนี้เพราะเห็นว่าเป็นหน้าร้อนและเขาทำงานอยู่

กับบ้าน ไม่ได้คาดคิดว่าต้องออกมาข้างนอก ไม่อย่างนั้นแล้วคงแต่งตัวให้ดีกว่านี้

แต่ไม่เป็นไร แต่งตัวอย่างไรเขาก็ยังดูดีได้ ถ้าไม่ลืมต่างหูเพชรเม็ดเดียวที่หูซ้าย

ช่วงนี้เขาทำงานหนักจนแทบไม่ได้พักผ่อน เนื่องจากก่อนหน้านั้นจตุรวัชรและดีไซเนอร์ในฝ่ายออกแบบทำงานหามรุ่งหามค่ำกันมาเป็นเดือนๆ เพื่อผลิตเครื่องประดับในคอลเล็กชันที่จะเอาไปเปิดตัวในงานปฐมนิเทศน์ภาพยนตร์บอลลิวูดฟอร์มยักษ์ ครั้งแรกที่เขาบอกพ่อกว่าจะไปเปิดตลาดประเทศอินเดีย พ่อคิดว่าเขาคงจะไปเปิดตลาดเครื่องประดับของผู้หญิง แต่เมื่อเขาปฏิเสธ และเสนอแผนงานสำหรับการขายเครื่องประดับเพชรของสุภาพบุรุษไป แทนที่พ่อและพี่ชายจะห้าม กลับเห็นดีเห็นงามด้วย และอนุมัติให้ดำเนินงานได้ทันที

งานนั้นกินเวลานานกว่าครึ่งปี เริ่มจากการไปฝากเนื้อฝากตัวกับเอเจนซีและคนกว้างขวางในอุตสาหกรรมภาพยนตร์อินเดีย เป็นเคราะห์ดีของเขาที่พระเอกดังคนหนึ่งมาถ่ายทำภาพยนตร์เรื่องใหม่ในไทย แล้วได้เห็นผลงานออกแบบต่างหูสำหรับผู้ชาย เขาจึงควักเงินตัวเองซื้อ และยังแนะนำให้หลายคนมายืมเครื่องประดับของร้านไปใส่เพื่อโปรโมตงานเปิดตัวภาพยนตร์ ในระยะเวลาไม่กี่เดือน ร้านของเขาก็มีออร์เดอร์คอลเล็กชันเครื่องประดับผู้ชายไม่ขาดสาย ทำให้ผู้เกี่ยวข้องรู้สึกยินดีอย่างยิ่ง ถึงอย่างนั้นก็ได้แปลว่างานจบลงแล้ว เพราะนี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของงานระยะยาวโดยแท้

แม้จะแลกมาด้วยการได้นอนหลับพักผ่อนน้อยกว่าปกติ จนต้องกินวิตามินและทาครีมบำรุงมากขึ้น แต่ถ้าผลประโยชน์ของงานที่เขารักเป็นเลขบวก มันก็คุ้มที่เหนื่อยไปอยู่บ้าง

ชายหนุ่มใช้ผ้าซับหน้าเบาๆ ก่อนคลี่สะบัดแล้วพับเป็นสี่เหลี่ยมเก็บในกระเป่ากางเกงดังเดิม ขณะที่จตุรวัชรเตรียมตัวจะเดินออกจากห้องน้ำ จู่ๆ เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์ของเขาก็ดังขึ้นเป็นอินโทรเพลง “วายเอ็มซีเอ” เขาจึงกดรับสายที่สะใภ้อย่างไม่เร่งรีบนัก

“ฮัลโล เออ ถึงละเธอ อยู่ไหนละอะ” เขาถามปลายสายด้วยคำพูดแสดงความสนิทสนม “อ้อ รออยู่ตรงนั้นแหละ เต๋ยวี่ไปรับ เสียเข้าไปหาหมอแล้ว ไช้ย...ทิ้งไว้แป๊บสามี่คุณไม่หายหรือค่าา” แม่ชายที่เดินสวนข้ามมอองหน้า

เขาด้วยสายตาแปลกๆ เพราะกำลังท่ายันต์เต็มไปด้วยจริต ทว่าผู้ที่เพิ่งเก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋าทางงงไม่ได้สนใจอะไรเป็นพิเศษ

จตุรวัชรุดเดินไปยังเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ด้านหน้า จึงเห็นหญิงสาวผมยาวจัดว่าหน้าตาดียืนรอกอยู่ด้วยท่าทางกระวนกระวาย โดยมีเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลเมียงมองพลางชี้ชวนกันให้ดูเธอ

แน่ละ ก็อนุตดาเป็นพิธีกรสาวคนดังนี้

พีสะใภ้ของเขาแต่งงานเข้าบ้านมาปีเศษแล้ว หลังแต่งงานเธอก็ยังทำงานที่ตนเองรัก เป็นพิธีกรรายการวาไรตี้ เป็นคอลัมนิสต์ และเป็นแม่บ้านในนามให้พี่ชายเขาด้วย

ที่ว่าในนาม เป็นเพราะคนทำกับข้าวแทบทุกมื้อคือตรัย ผู้บริหารหนุ่มจะกลับบ้านตรงเวลาเสมอ (ซึ่งอันนี้สงส์นี้ก็ไปตกกับลูกน้อง ไม่ต้องควงงานกะเย็นเป็นแท็กซี) ที่เป็นเช่นนั้นเพราะงานของภรรยาเลิกไม่เป็นเวลา ตรัยจึงจ่ายตลาดและกลับไปรอเธอที่รักรักบนยอดคอนโดมิเนียมชั้น ๓๓ อย่างสงบเสงี่ยมเฉียมตัว

หลังจากแต่งงานมากว่าปี ทั้งสองเพิ่งว่างเว้นจากตารางงานอันยุ่งเหยิง จึงสบโอกาสไปฮันนีมูนกันเดือนกว่าๆ และเมื่อกลับมาพี่ชายก็มีอาการป่วยอย่างที่เห็น ทีแรกเขาก็คิดว่าพี่ป่วยการเมื่อง้ออณเมีย แต่ขนาดให้หิวปีกมาโรงพยาบาลชายหนุ่มเลยมั่นใจว่าพี่ป่วยจริงแท้และแน่นอน

“สี่” หญิงสาวซึ่งยืนรอกเพียงครู่แทบจะถลามาหาเขา “พี่ตรัยอาการแย่มากเลยเธอ เป็นไงมั่งสี่ พี่ตรัยปลอดภัยดีนะ”

“ดี...ดี...ไม่แย่นขนาดนั้นหรอก แต่เข้าไปหาหมอแล้ว ไม่รู้เรียกเข้าห้องตรวจหรือยัง เดียวสี่พาไปนะ เฮียคงมีกำลังใจที่เห็นแพน” จตุรวัชรุก็มั่งมอมมืออีกฝ่ายที่กุมมือเขาไว้ ชายหนุ่มตบหลังมือเธอเบาๆ “สมัยเฮียหนุ่มๆ เล่นสโนว์บอร์ดไกลตกเขายังไม่ตายเลย แค่นี้เฮียไม่เป็นอะไรหรอก เห็นคุณชายๆ ั้งเฮียอึดนะครับคุณ เออ แต่เรื่องอึดเมียคงรู้ดีกว่า” เขายิ้มเจ้าเล่ห์

“บ้า” อนุตดาหัวเราะอย่างโล่งอกทั้งที่หน้าตาซีม “ใครจะไปรู้เรื่องความอึดของผู้ชายคนอื่นนอกเหนือจากตัวเองได้ดีไปกว่าสี่ล่ะ”

“อะหือ ปาก พอ เลิก จะไม่เรียกอาซ้อแล้ว” คนพูดเท้าสะเอวเพราะรู้ทันนัยที่อีกฝ่ายซ่อนไว้ “คุณสี่คนนี้ไม่สนใจผู้ชายคนไหนนอกจากตัวเองคะคุณ นี่

ไปห้องตรวจเลย นับวันยิ่งร้ายกาจและกระด้างกระเดื่องนะแพะนะ คุณกับน้อง
เบญจ์มากไปละสิ”

“โทษน้อง” หญิงสาวขมวดคิ้ว “พาไปห้องตรวจเลย เร็ว ไปเร็ว ไปๆ
ฮึ้ยๆ”

“ไม่ใช่ความ!”

จตุรวัชรเว็ดใส่ที่สะไ้ แล้วจูงแขนอีกฝ่ายเดินไปยังห้องที่ตรัยอยู่
นี่ก็อีกเหมือนกัน...

เขาอยากให้บ้านเขามีปัญหาเรื่องแม่ผัวลูกสะไ้เหมือนชาวบ้าน หรือจะมี
ปัญหาเรื่องพี่สะไ้ห้องสามก็คงจะดีไม่น้อย นี่มันตรงกันข้ามเลย...แม่ของเขารัก
และเชียร์อนุตตามาตั้งแต่ก่อนจะแต่งงานกับพี่ชาย ส่วนพัชรเบญจ์แม่จะมีปัญหา
สุขภาพในช่วงที่อนุตดาเริ่มมาคลุกคลีกับครอบครัว แต่เธอก็รู้จักพี่สะไ้จากการ
เล่าของคนในบ้าน กระทั่งได้เจอหน้ากันหลังงานแต่งงานของตรัย ดูเหมือน
มิตรภาพจะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วดังมีใครราดน้ำมันเบนซินลงไปบนพื้นที่มีไฟป่า
คุ้ได้ดิน

คือจุดติดแล้วดับยากว่ันเถอะ

แน่นอน คนชายก็คือเขา ผู้เป็นเมียกลางของไอ้เบญจ์...‘นางมาร’ ที่สมคบ
คิดกดขี่ข่มเหงจิตใจชายสี่ผู้อ่อนไหว อ่อนโยน และอ่อนแอ

เขาน่าเห็นใจจะตายไป

พยาบาลพาทั้งสองคนเข้าไปทางห้องตรวจ แพทย์ซึ่งเป็นชายผมสีเทา
ไปทั้งศีรษะท่าทางใจดีคล้ายกำลังสอบถามผู้ป่วยอยู่

“สวัสดิ์ค่ะคุณหมอม ดิฉันเป็นภรรยาคนไข้ค่ะ” อนุตดาก็มีศีรษะไหว้อย่าง
นอบน้อม

“สวัสดิ์ครับ มาพอดีเลย กำลังซักประวัติอยู่” เขาตอบ ผายมือให้เธอนั่ง
เก้าอี้ข้างๆ เก้าอี้รถเข็นของคนไข้

จตุรวัชรเห็นพี่ส่งสายตาวานเชื่อมให้ภรรยา คิดแล้วก็ทั้งเอ็นดูและ
หมั่นไส้ในเวลาเดียวกัน

“เอ...ถึงไหนแล้วเนี่ย” นายแพทย์สูงวัยขยับแว่น “อ้อ เพิ่งมีอาการเมื่อวาน
ตอนอยู่บนเครื่องบิน แต่เมื่อครู่พยาบาลวัดอุณหภูมิแล้วก็ปกตินะครับ ส่วน
ความดันเหมือนจะต่ำนิดหน่อย”

ตรัยพยักหน้า พยายามเอียงไปชมภรรยาที่เพิ่งนั่งลงข้างๆ พलगบ่นึงมำ
ออกอ้อน

จตุรวัชรมองภาพนั้นแล้วนึกกลางกับนิ้วโป้งสี่นิ้วกริก อยากรจะงัด
มะกอกใส่หว่างคิ้วพี่ชายเป็นกำลัง

“ถ้ายังไม่ก็อยากให้เห็นเลือดไว้ เพื่อติดเชื้ออะไรมาแล้วอยู่ในระยะพักตัว
นะครับ” นายแพทย์กล่าว “เอ้อ ว่าแต่ไปทำงานกันมาหรือครับ”

“ไปเที่ยวค่ะ” อนุตดาตอบ

“พักผ่อนครับ” ตรัยย้ำ

“ฮันนี่มูนซะ ไปมาเกือบสองเดือน” จตุรวัชรซึ่งยืนอยู่ขยายความโดยไม่มี
ใครร้องขอ

“ฮันนี่มูน?” ชายสูงวัยมองลอดแว่น เขาหันไปทางอนุตดาแล้วปรายตาไป
ทางตรัยอีกที ก่อนขมวดคิ้วใช้ความคิด “พยาบาลครับ”

“คะ”

“เดี๋ยวพาคคุณภรรยาไปที่แผนกสูตินรีนะครับ”

“เอ๊ะ!” อนุตดา ตรัย และจตุรวัชรอุทานออกมาด้วยความประหลาดใจ
กันอย่างพร้อมเพรียง

“จริงหรือลูก แพนห้องแล้วจริงหรือลูก”

เสียงสไตของพิมพ์สุรงค์ประกาศข่าวอันน่ายินดีให้ทั้งบ้านรับรู้ แม่บ้าน
หลายคนมาออกกันที่ห้องนั่งเล่น เมื่อได้รู้ข่าวก็ตื่นตื่นไปด้วย แม่สามีกุมมือ
ลูกสะใภ้เขย่าเบาๆ พलगลูบด้วยความเอ็นดู

“โอ๊ย นี่พ่อเขาออกไปกับเพื่อนข้างนอก ต้องโทร. บอกหน่อยแล้ว”

“เดี๋ยวไว้พ่อกลับมาค่อยบอกท่านก็ได้ค่ะแม่” อนุตดาตอบด้วยรอยยิ้ม
อึมชช

“แม่รู้ไหมชะว่าหมอกเก่ามากเลยอะ” จตุรวัชรเอ่ยด้วยน้ำเสียงตื่นตื่น “แต่
รู้ว่าเฮียกับแพนไปฮันนี่มูนมา หมอบอกพาไปห้องตรวจจสูติฯ เลย พอผลตรวจ
ออกใช่ปะ สี่ถ้ามหมอว่าทำไมถึงให้ไป หมอบอกว่ามันเป็นเซนส์”

“จ๊ะ” พี่สะใภ้ยิ้มหวานอย่างน่าสงสัย “ไปฮันนี่มูนมานี่ สี่คิดว่าเขาจะไล่เรา
ไปตรวจแมมโมแกรม^๗ เซ็กมะเร่งเต้านมเหรอ”

“เป็นแม่คนแล้ว อย่าเขอะ” น้องสามีสั้นศีรษะเบาๆ ขณะเอ่ยปราว “ทำอะไรก็ต้องคิดถึงลูก คิดดี พูดดี ทำดี อย่าพูดส่อเสียด โดยเฉพาะกับอาสาผู้แสนดีซึ่งพาพ่อของหลานไปโรงพยาบาล”

“จ๊ะจ๊ะ” อนุตตายอมรับ เพราะอยากตัดบทก่อนที่อีกฝ่ายจะอวดอ้างสรรพคุณอันดั่งงามต่อ

“ลือยากได้หลานสาวจังเลยน้ำ” จตุรวัชรยิ้มรี้น มีจินตภาพของอาหมวยน้อยตาโตเหมือนแม่ ทว่าหางตาเฉียวเช่นพ่ออยู่ในหัว “ลี้จะทำผมให้ จะหาชุดน่ารักๆ ให้ใส่ จะหาของเล่นให้ จะซื้อชุดเจ้าหญิง แล้วก็ทำมงกุฎคริสตัลสวารอฟสกี...”

“ลี้จ๊ะ” พิมพ์สุรางค์เอ่ยเสียงนุ่ม “หลาน ไม่ใช่เวนิส จะได้แต่งเยอะขนาดนั้น”

ที่สะใ้หัวเราะเมื่อได้ยินชื่อแมวมสามีสี่ที่น้องสามีรักเป็นลูกสาว แล้วสาวน้อยเวนิสก็เป็นลูกสะใ้เธออีกที เมื่อนึกก็ แมวขาวขนยาวตาสองสีลูกชายสุดหล่อคอยพะเน้าพะนอคลอเคลียน้องอยู่ไม่ห่าง ใครๆ ต่างก็คาดการันกันว่าอีกไม่นานทั้งสองคงจะสร้างครอบครัวแมวมสามีนวี่งพลาญไปทั่วบ้านเป็นแน่

จตุรวัชรมองแม่ยิ้มหน้าบาน มองพี่สะใ้ยิ้มแก้มอ้ม แล้วปล้นสายตาไปจับที่พี่ชายซึ่งยิ้มหน้าแห้ง เอนกายซบพนักโซฟาพลาญเอายาตมตลับโลหะสีเงินหม่นจ่อจุมูกชิดจนเกือบเรียกได้ว่ายัด ดูราวเป็นซากกร่างแห่งกรังซึ่งโดนโยนทิ้งเอาไว้

“นี่ที่น่าสงสารจริง” เขาหมายถึงตรัยซึ่งเลิกคิ้วแทนการรับรู้ว่าคุณพาดพิง “ตอนขอยามดนี้ ยามดมหลอดพลาญตึกตามร้านขายยามดไม่ได้เลยนะ บอกว่าเหม็น มีนหัว จะอ้วก ลี้ก็ต้องควักยามดลี้ม้อออกมาให้เนีย เดี่ยวต้องไปหาใหม่ละ อันนี้ยกให้เสียไป พิลึก ต้องดมลี้ม้อ”

“แหม...” อนุตดาลากเสียงยาว “แล้วคนที่พกยามดลี้ม้อนี้ปกตินะอะ”

“เออ ว่าแต่ทำไมถึงไปโรงพยาบาลกันล่ะจ๊ะ” พิมพ์สุรางค์ถามก่อนที่ลูกชายคนเล็กและสะใ้คนโตจะตีกันไปนานกว่านี้

^๗ Mammogram คือการตรวจโดยใช้รังสีเพื่อหามะเร็งเต้านม

“อ้อ” จตุรวัชรร้อง แล้วหลุดขำนำไปหนึ่งช่วงตัวจนแม่สงสัย “คือเฮียอะป่วย เวียนหัว คลื่นไส้ เลยลากร่างขึ้นไปหาลิ้นห้องชะแม่ บอกว่าให้พาไปโรงพยาบาลหน่อย เวียนหัวไม่ไหวจะทนแล้ว แต่ไม่อยากบอกแม่ กลัวแม่เป็นห่วง”

“ตรัยเนี่ย!” ผู้เป็นแม่อุทาน เอื้อมมือขำลูกสะใภ้ไปฟาดลูกชาย “ไม่สบายทำไมไม่บอกกัน ดีนะที่ไม่ได้เป็นอะไรมาก” เธอหนึ่งไปครู่หนึ่ง “ว่าแต่ตรัยเป็นอะไรล่ะลูก”

อนุตดาหันรีหันขวางมองสามีเพื่อถามความเห็นว่าจะบอกความจริงดีหรือไม่ ทว่าเขาไม่หันได้เห็นท่าทางเธอ เพราะมัวแต่หลับตาสูดยาตามด้วยท่าทางคล้ายหญิงวัยกลางคน

“หมอว่าเฮียป่วยอะ” จตุรวัชรตอบแทนทั้งสองคน

“ที่มันหัวตั้งแต่บนเครื่องนะหรือลูก เป็นเรื่องน้ำในหูหรือว่าอะไร”

น้องชายลั่นศิริชะรัวๆ ปรายตามองพี่ชายที่สับสนตอบ ก่อนคนป่วยจะสูดยาตามเข้าไปพีตใหญ่อย่างน่าสงสาร

“เฮียแพ้ห้องแทนเมียชะแม่”

๒

เรื่องที่ตรัยแพ้ท้องแทนภรรยาถูกเล่าต่อไปถึงเพื่อนๆ ใกล้ชิดเกือบจะครบทุกคนในระยะเวลาไม่นาน คนในครอบครัวแบ่งหน้าที่กันรายงานข่าวให้ครอบครัวและเพื่อนฝูง พี่ชายและพี่สะใภ้โทรศัพท์บอกย่าที่บ้านอยุธยาด้วยตนเองรวมถึงเพื่อนสนิทที่เป็นเจ้าของคอนโดมิเนียมอย่างธนาช พ่อของ จตุรวัชรโทร. ไปที่เชียงใหม่เพื่อแจ้งข่าวแก่พ่อแม่ของอนุตดา

ส่วนตัวเขานั้นเป็นสายต่างประเทศ ส่งอีเมล แชต และวิดีโอคอลให้เพื่อนๆ ของตรัยทราบ

ผู้ที่อยู่ห่างออกไปอีกซีกโลกอย่างเจเรมีผู้เป็นช่างภาพแฟชั่น รวมถึงเพื่อนนักดนตรีที่อาศัยอยู่ในนิวยอร์กลีนส์ ทุกคนต่างหัวเราะอย่างจริงจัง แล้วจึงค่อยกล่าวสรรเสริญว่าตรัยเป็นผู้ชายที่ดี แบ่งเบาภาระภรรยาในการตั้งครุภัก

‘ตรัยคลอดเมื่อไหร่บอกมีด้วยนะ เดี่ยวจะไปหาหมอเชิญขวัญให้’ เจเรมีผู้เป็นช่างภาพดังบอก

แม้จตุรวัชรจะไม่เข้าใจว่าทำไมคนอยู่อเมริกาจะต้องลำบากหาหมอเชิญขวัญตั้งบายศรี แต่เขาก็เข้าใจว่านั่นเป็นความปรารถนาดีของเพื่อนพี่ชาย แม้การนึกตามคำพูดที่ว่า ‘ตรัยคลอดเมื่อไหร่’ จะสร้างจินตภาพย้ำแหย่ให้เขาก็ดำตาม

จตุรวัชรแข็งแรงข่าวยังทวิ พี่ชายคนที่สองซึ่งตั้งรกรากอยู่ที่สหรัฐอเมริกา ถัดจากพี่ชายก็เป็นน้องสาวคนเล็กอย่างพัชรเบญจซึ่งอยู่ที่กระบี่ อีกฝ่ายแต่งงานมีลูกไปก่อน จนตอนนี้ไอ้ตัวเล็กเริ่มเดินคล่องและอยู่ในวัยช่างเจรจา พอเธอได้ยินว่าพี่ชายกำลังจะมีลูก สิ่งแรกที่น้องสาวของเขาฝากกำชับพี่สะใภ้คือ

‘อย่าทำงานหนักนะ ห่วงลูกในท้องให้มากนะ’

ที่เป็นเช่นนั้นเพราะเมื่อปีก่อนพัชรเบญจแห่งลูกคนที่สองไป อันเนื่องมาจากการในคลินิกทันตกรรมของตนที่เพิ่งเปิดใหม่ ทำให้เธออยู่ในภาวะซึมเศร้า (ปานล่าอวยเรียกเรตติงจากสามี) และไม่ได้ขึ้นมาร่วมงานแต่งงานของพี่ชายที่เชียงใหม่ เธอต่อสู้กับสภาพที่กำลังใจถดถอยโดยมีลูกชายตัวน้อยและคนรักเคียงข้าง ไม่นานนักชะนีถึกและบิกบีบีนอย่างน้องสาวของเขาก็ดีขึ้นด้วยพลังเต็มร้อย และประกาศอย่างหน้าไม่อายว่าจะมุ่งมั่นจี้กับสามีเพื่อมีทายาทคนที่สอง

จตุรวัชรแทบจะนับวันรอได้เห็นหลานๆ ตัวเล็กๆ ยัวเยี้ยเต็มบ้านนวลจัดงานรวมตระกูลไม่ไหวแล้ว

ชายหนุ่มกลับขึ้นห้องของตนเองหลังจากเป็นธุระเรื่องพี่ชายพี่สะใภ้มาทั้งวัน เขาเดินไปเปิดประตูกระจกบานยาวให้ลมโกรก ทิ้งตัวลงนอนบนโซฟาลายธงยูเนียนแจ็ก เขาเอามือรองต้นคอก่อนหลับตาและถอนหายใจยาว เสี่ยงกระดิ่งลมดังกรู๊งกริ้ง มันทำให้ใจเขาสงบ ชวนนึกถึงกระดิ่งห้อยชายคาบ้านยาที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เขารักที่นั่น เขารักการนอนใต้ชายคาบ้าน คิดถึงเสียงลมแทรกเสียดใบไม้ในสวนกว้าง สัมผัสของลมเย็นจากแม่น้ำที่พัดผ่านผิว อีกทั้งกลิ่นดิน กลิ่นน้ำ...รวมถึงกลิ่นพริกแกงและเสียงโกลกครกของแม่ครัว ซึ่งเป็นสัญญาณบอกให้รู้ว่าเย็นนี้ได้มีของอร่อยตักถึงห้อง

ถ้าเป็นไปได้เขาก็อยากอยู่ที่เรือนไทยในสวน...แต่มันยาก เพราะงานของเขาอยู่ในเมือง ถ้าจะให้เดินทางอยุธยา-กรุงเทพฯ ทุกวัน เขาว่าซื้อรถตู้แล้วตีทะเบียนวิ่งรับจ้างน่าจะดูเข้าที่กว่า

เมื่อนึกถึงงานก็ทำให้ชายหนุ่มต้องติดตัวขึ้นมาจากโซฟา บิดตัวคลายเมื่อย ตอนนี้เขายังนอนไม่ได้เพราะยังมีเรื่องที่รอให้สะสางอีกมาก เจ้าของห้องเดินตรงไปยังมุมทำงานแล้วเปิดคอมพิวเตอร์ยี่ห้อดังที่มีแต่หน้าจอ ตั้งใจจะเริ่มงานอีกครั้ง

จตุรวัชรควานหาภาพร่างสร้อยที่เขาทำไว้หลายวันก่อน เมื่อนึกได้ว่าทั้ง

ไว้ที่โต๊ะของอีกห้องหนึ่งจึงเดินกลับไปเอา และพบว่ามันเก็บอยู่ในแฟ้มเรียบร้อยดี ทั้งที่เดิมคิดว่าน่าจะกระจัดกระจายอยู่ ชายหนุ่มนั่งมองแบบสรว้อยที่วาดลงกระดาษไว้แล้วถอนหายใจยาว เขาไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ภาพร่างนี้ถึงจะกลายเป็นชิ้นงานจริง เพราะมันไม่ใช่งานของบริษัท นี่ไม่ใช่ ‘สไลด์’ ที่ลูกค้าของร้านจะซื้อ

แต่มันคือความฝัน...เขามองเช่นนั้น

ฝันที่สักวันจะต้องทำให้เป็นจริง

แต่เขาลืมทำบางอย่าง!

ชายหนุ่มเก็บงานออกแบบของตนใส่แฟ้ม แล้วเตรียมโทร.หาสถาปนิกผู้จะมาปรับปรุงบ้านหลังใหม่ให้พี่ชาย โดยปกติแล้วเจ้าของบ้านควรเป็นผู้ดูแลและพูดคุยกับนักออกแบบเอง ทว่าอาการป่วยของพี่ชาย (ที่น่าจะมารยาอ่อนน้อมด้วย) เหมือนส่งไม้ผลัดให้คนเป็นน้องต้องรับภาระงานบางส่วนแทนกลายเป็นเพราะพี่ชายยังต้องกินยาและนอนพักหลายวันจนกว่าอาการมีนหัวจะดีขึ้น ทำให้ไม่สามารถเดินทางไปคุยกับสถาปนิกที่จะทำบ้านในอีกสองวันตามที่นัดกันได้ ทุกคนบอกว่าให้เขาไปแทน เขายินดี แต่เขาไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะสะดวกหรือไม่

ชายหนุ่มกดโทรศัพท์มือถือถือ รอจนอีกฝ่ายรับสายจึงเอ่ยทักทาย

“สวัสดีค่ะคุณแพร์ ลีเอง วันพรุ่งนี้เสียไม่สะดวกไปออฟฟิศ ไม่ทราบว่าจะเวลาเดียวกันคุณแพร์พอจะออกมาข้างนอกได้ไหม รอที่ห้างก็ได้” เขาเอ่ยชื่อห้างสรรพสินค้าที่อยู่ไม่ไกลจากออฟฟิศอีกฝ่าย “เดี๋ยวสี่ขีดรถไปรับคุณแพร์ที่ไหนแล้วมาคุยกันที่บ้านดีกว่า

“อ้อ...” ชายหนุ่มลากเสียงยาวเมื่อได้ยินคำถามจากปลายสาย “คือเสียป่วย แพ้ท้องแทนแพน” เขาได้ยินเธอหัวเราะจ้ำเจ้งเลยหัวเราะตาม “เรื่องจริงเลย แพ้ท้องแทนเนี่ย แบบว่าอ้วกแตกอ้วกแตน หน้าซีดคอดำเหมือนลงรองพื้นผิวดเบออร์ ควรจะเดินไปบอกแพนใหม่ว่ารักสามีควรช่วยสามีเลือกรองพื้น”

ปลายสายหัวเราะหนักกว่าเดิม

“คุณแพร์สะดวกไหมครับ ถ้าจะขอเจอกันก่อนเวลาเดิมที่เขียนให้คุณแพร์ไว้สักครึ่งชั่วโมงอะ ถ้าไม่ได้ไปไหน ก่อนเข้าบ้านนั่งกินน้ำกินขนมกันก่อนก็ได้ เพราะว่าถ้าเข้าบ้านแล้วคุณแพร์อาจจะต้องอยู่ยาวรอกินข้าวเย็นด้วยกัน นานๆเจอก็ดีครับ มีเรื่องมาทักเยอะเยอะ”

คนพูดรอฟังคำตอบอยู่ครู่ “ขอบคุณคุณแพร์มากกก เดี่ยวสี่ขีดรถมาให้

นี่เสียก็เครียดอยู่เรื่องที่ป่วย กลัวทำงานคุณแพร์ล่าช้า...ไว้เจอกันครับ...เดี๋ยวสื่
ไปรับนะ”

ชายหนุ่มวางโทรศัพท์ แล้วจึงเดินลงไปหาพี่ชายที่ยังถือยาตมล้มมือกลาง
นอนจับน้ำบัวเปรี้ยว เพื่อบอกข่าวอีกฝ่าย

“สื่บอกคุณแพร์แล้วนะว่าให้มาที่บ้านแทน เดี่ยวสื่ไปรับคุณแพร์มาบ้าน
เอง”

“ขอบใจมากนะสื่” ตรัยยิ้มให้น้องชาย

“ไหนล่ะ” จตุรวัชรแบมือ

“ไหนอะไร” พี่ชายขมวดคิ้ว

“เหมือนเวลาเลื่อนตัวเครื่องบินไง ต้องมีคำดำเนินการ”

แล้วคนเป็นน้องก็วิ่งฉิวหายไปก่อนที่หมอนอิงใกล้มือพี่ชายจะลอยมาฟาต
หน้า

เช้านี้ไม่ร้อนเกินไปและไม่มีเมฆครีมนจนทำให้อบอ้าว ช่วงลับดาห์
ก่อนหน้านั้นอากาศชวนอึดอัดเช่นก่อนมีพายุฤดูร้อน จตุรวัชรตื่นเพราะนกร้อง
คลอเสียงกระดิ่งลมที่แขวนเรียงอยู่ใกล้หน้าต่างห้องนอน ตามมาด้วยเสียง
โทรศัพท์จากลูกน้องผู้ขยันขันแข็งซึ่งโทร. มาขออนุญาตไปธุระและจะเข้างานสาย
หลังจากเสร็จเรื่อง เขาก็ไม่โอ้อึ้งถึงเกลือกอยู่บนเตียงเพราะไม่ใช่วีลีย์ ชายหนุ่ม
ลุกจากที่นอน ซึ่งผ้าจันตึงและสอดชายใต้พูกหนา จากนั้นตบหมอนให้ฟูแล้วค่อย
พับผ้าห่มวางตรงปลายเตียง แล้วเอาผ้าคลุมเตียงลายกราฟิกสีสันสดใส่มาคลุม
เป็นอันเสร็จ

‘คุณสื่ทำให้หนูไม่มีงาน’ แม่บ้านคนหนึ่งเคยโอดครวญ

เขาทำเช่นนั้นจนชิน เพราะย่าสอนมาแต่เด็กว่า ‘ถึงเป็นลูกผู้ชายก็ต้องเก็บ
ที่หลับที่นอนให้ดี อย่าให้ใครเขามาว่าได้ว่าพอตื่นแล้วก็สะบัดกันลูก’ เขาทำอย่าง
ที่ย่าสอนจนชิน กระทั่งไปเรียนหนังสือต่างประเทศก็ยังคงทำเป็นนิสัย ผิดแต่ว่า
ที่บ้านกรุงเทพฯ ไม่มีมุ้งให้พับ จึงทุ่นแรงไปประการหนึ่ง

หลังจากอาบน้ำแปรงฟันโดยใช้เวลานานกว่าผู้ชายทั่วไป ชายหนุ่มหยิบ
เบลเซอร์สีชมพูอ่อนที่เตรียมไว้ตั้งแต่เมื่อคืนหลังดูพยากรณ์อากาศมาสวม แล้ว
เดินไปยังกล่องไม้บรรจุ ‘ของล้ำค่า’ เขาสั่งให้ช่างทำเสียนแบบกล่องสมบัติของ

โจรสลัดในยุศโบราณ ทว่าภายในกล่องกลับมีชั้นเก็บของแยกเป็นสัดส่วน ส่วนดูทันสมัย อีกทั้งยังมีไฟแอลอีดีที่จะทำงานเมื่อเปิดฝาขึ้น ทำให้แสงส่องกระทบอัญมณีราคาสูงเหล่านั้นเป็นประกายพร่างพรายฉายแถบรุ้ง จนบางครั้งผู้เป็นเจ้าของพลอนั่งพินิจด้วยความหลงใหลอยู่หลายนาที จตุรวัชรเปิดตาตบูกำมะหยี่ดำซึ่งแบ่งร่องไว้หลายแถว บรรดาต่างหูเพชรที่เสียบอยู่ในกล่องล้วนมีขนาดแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย ไม่มากไปกว่า ๒ กะรัต และไม่มีทางเล็กกว่า ๐.๕ กะรัต

ลูกน้องในฝ่ายเรียกขนาดนี้ว่า ‘จตุรวัชร สแตนดาร์ด’

เขาไม่ได้ชอบเพชรแบบไร้สีแต่เพียงอย่างเดียว ในกล่องสมบัติของเขาจึงมีต่างหูเพชรหลากสีเรียงรายไล่เฉดอ่อนแก่ มีตั้งแต่เพชรแฟนซีสีดอไลบนเรือนทองคำขาว หรือเพชรโทนเหลืองที่เข้ากับกำนันต่างหูทองแท้ ไล่ไปจนถึงเพชรไร้สี ๒ กะรัตที่มีมูลค่ามหาศาลขนาดที่เขาต้องอดออมเงินเดือนอยู่หลายเดือน กว่าจะอนุญาตให้ตัวเองสั่งช่างที่ร้านทำได้ เพชรแต่ละเม็ดเจียรระไนด้วยคัตติงต่างกัน บ้างเป็นทรงกลม หยดน้ำ หรือทรงคล้ายหยดน้ำแต่มีเหลี่ยมมุมมากกว่าซึ่งเรียกว่าทรงดัชเชส แต่วันนี้ต่างหูเพชรทรงแอชเชอร์ดลจิตดลใจให้เขาหยิบมันขึ้นมาเขามองรูปทรงสีเหลี่ยมจัตุรัสตัดมุมด้วยความชื่นชม ก่อนประดับที่หู แล้วจึงปิดกล่องสมบัติ หมุนล็อกกลรหัสซึ่งมีเพียงเขาและแม่จู้

ชายหนุ่มวิ่งลงบันไดมาพร้อมกระเป๋าหนังสีคาราเมล แวะรับแก้วน้ำส้มคั้นที่แม่บ้านยื่นดักกรองส่งให้ตรงหัวบันไดก่อนเดินตรงไปยังห้องอาหาร เขาพบว่าสมาชิกในบ้านนั่งที่โต๊ะพร้อมหน้ากันแล้ว เว้นแต่แม่ซึ่งไปทำบุญต่างจังหวัดกับเพื่อน พ่อและพี่ชายสวมชุดอยู่กับบ้าน มีแค่เขากับอนุตตที่สวมชุดทำงาน

อันที่จริง ถ้ามองเบลเซอร์สีชมพูกับต่างหูเพชร ๒ กะรัต ชุดไปทำงานของเขาเรียกได้ว่ามีสีสันชวนให้รื่นเริงกว่าชุดทำงานโดยปกติดูอยู่มาก สมัยที่ไปฝึกงานอยู่บริษัทอื่นและต้องสวมเครื่องแบบ เขาอึดอัดแทบอยากฉีกเสื้อผ้ากลายร่างเป็นเดอะฮัลล์ ยักษ์ตัวเขียวแทบทุกวัน

เครื่องแบบทำให้เขาหดหู...เพราะเหตุนี้ที่ออฟฟิศเขาเลยไม่มีเครื่องแบบ

“สี่สาย ขอโทษนะฮะ”

“ไม่เป็นไร นี่ก็เพิ่งมากัน” ทศเดชเอ่ยพลางก๊วกมือ “สี่มานั่งกินข้าวเช้านี้มา วันนี้ข้าวต้มรวมมิตรทะเล กินเสร็จแล้วก็ค่อยไปทำงานทำการ แพนก์ด้วยนะลูก วันนี้อย่าขับรถเองนะ ให้คนขับรถไปส่งนะ”

“ค่ะ คุณพ่อ” เธอยิ้มตอบ

ลูกชายคนเล็กของบ้านเลื่อนเก้าอี้หนึ่ง พลงฟังถ้อยคำแสดงความเป็นห่วง เป็นใยของพ่อที่มีต่อสะใภ้ ชายหนุ่มทั้งนึกเอ็นดูและหมั่นไส้ไปพร้อมกัน เมื่อพ่อ เอาใจใส่เพื่อแม่ไปยั้งหลานตัวน้อยในห้อง แม่ตอนนี้อวัยวะของตัวอ่อนน่าจะยังไม่พัฒนาจนเห็นเป็นรูปเป็นร่างได้

“แล้วทำไมแพนต้องไปทำงานอะ มีถ่ายรายการเทร่อ” จตุรวัชรถามขณะ มองพี่สะใภ้ที่ตักต้นหอม ผักชี ของมีกลิ่นแรงต่างๆ ใส่ข้าวต้มได้โดยไม่มีอาการ คลื่นเหียน

“เรามีประชุมด่วนตอนสายนะ เพราะห้องนี้โง่เลยต้องคุยกันหน่อยว่าจะ เอาอย่างไรกับรายการ ต้องถามความเห็นพี่อื่น” เธอตอบด้วยสีหน้าเป็นกังวล เล็กน้อยเมื่อนึกถึงรายการที่ทำร่วมกับอรรถลักษณ์ นักข่าวชื่อดังซึ่งเป็นเจ้านาย ของตนเอง

“แล้วไม่เคยคุยกันมาก่อนเทร่อ หรือพี่อื่นจะคิดว่าหลอนแต่งตามนิตินัย เลยจะไม่มีลูก” เขาถามระหว่างตักพริกป่นใส่ข้าวต้ม

“บ้า” อนุตตาดัจฉ์เซมั้ง “เคยคุยยะ แต่ยังไม่ได้จริงจัง ก็ไม่คิดว่าลางานไป เกี่ยวกลับมาจะตามมาด้วย”

“พอพูดว่าตามกลับมาเนี่ยก็ภาพเหมือนเกาะไหลมาแล้วไหลหนัก” ทศเดช หัวเราะก่อนจะงักทันที “หลานพ่อดูคล้าย...” ว่าที่คูนุพิมพ์พิมพ์

ตรัยมองหน้าพ่อ

อนุตตาดกะพริบตาปริบๆ

จตุรวัชรเบิกตาที่มีอยู่เพียงนิด

พ่อมองตอบ

ทุกคนตัดสินใจว่าจะไม่เอ่ยต่อ แม้ในใจคนเป็นว่าที่อาจะจะมีชาวนด์แตรีกร รายการผิ่ตั้งขึ้นมาในหัว ว่าหลานคนนี้...ตอนนี้อาจจะยังเป็นพลังงานลึกลับ...ก็ เป็นได้

“ก็ไม่ต้องออกพื้นที่สมบุกสมบันมาก” จตุรวัชรแนะเพื่อทำลายความเสียบ “แต่จะให้นั่งอยู่บ้านเฉยๆ เป็นหัวหอมเก่าในตู้เย็นที่งอกต้นแล้วนี่ก็ไม่ใช่ว่า ไซปะเฮีย” จตุรวัชรหันไปมองตรัยที่ใช้ผ้าเช็ดหน้าสีน้ำเงินเช้มปิดปากขณะเขี่ย กระเทียมเจียวออก “เฮียเป็นอะไรนะ”

“เหม็นกระเทียมเจียว...” เขาตอบเสียงอู้อี้ พยักพืดไปทางแม่บ้าน “บอกไม่ทัน เหม็นเมื่อกี้”

“ขอโทษนะคะคุณตรัย” ผู้ที่ทำผิดพลาดกล่าวเสียงสลด “ปกติเห็นคุณตรัยชอบกระเทียมเจียวแล้วก็ชอบให้ปรุงให้ น้ำเลยซดลงไปเต็มๆ เลยค่ะ ให้นำไปต้กใหม่เถอะนะคะ ยังมีค่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ” ตรัยโบกมือ

จตุรวัชรเห็นอาการแพ้ของพี่ชายแล้วนึกสงสาร แต่พอมองไปยังคนห้องจริงๆ ที่ตักข้าวต้มกินอย่างมีความสุขแล้วก็ช้า

“บางทีสี่ก็ว่ามันเป็นเรื่องของกรรมนะฮะ”

“ยังงั้น” พ่อและพี่ชายเอ่ยพร้อมกัน

“คือเฮียเคยทำให้แพนเสียใจจ้ะ พอถึงตอนนี้กรรมเลยมาเอาคืน แบบว่าเก่า ไม่ใช่ผู้ชายทุกคนจะได้แพ้ท้องแทนเมียนะเฮีย ไหนๆ ก็ไหนๆ คลอดแทนด้วยสิ”

ตรัยมองน้องชายอย่างอาฆาตมาดร้าย แต่ก็ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่านั้น เพราะเขายังคงตักกระเทียมเจียวออกมื่อเป็นระยะ

“เออนี่สี่ ชอบคุณสี่มากนะที่เป็นธุระให้” อนุตตากกล่าวด้วยน้ำเสียงแฝงความรื่นเริง

“อะไร คลอดแทนหรือ ใครบอกหล่อน ฉันไม่ขึ้นขาหยั่งนะบอกเลย” จตุรวัชรปฏิเสธ

ทศเดชเกือบสำลักข้าวต้ม คงเพราะผลอคติภาพตามไปด้วย

“ไม่ใช่ฮะ หมายถึงไปรับคุณแพร์มาบ้าน” หญิงสาวอธิบาย

จตุรวัชรเลิกคิ้ว “ไม่เป็นไร ไม่ใช่เรื่องอะไรหนักหนา”

“เหม...ก็ยังมีเรื่องที่จะช่วยดูแลแบบบ้านสุขุมวิทกับบ้านราชวัตร แล้วก็ที่ช่วยแปลความต้องการของเราให้สถาปนิกเข้าใจด้วย ขอขอบคุณมากนะสี่” พี่สะใภ้ยิ้มให้

“คนดีก็สี่แหละ จำหน้าไว้ละ” คนพูดลอยหน้าลอยตาตอบ เร็วเสียงหัวเราะจากครอบครัวได้

“นี่” ตรัยพูดเสียงเบาทั้งที่ยังไม่เปิดผ้าเช็ดหน้าที่เปิดปากออก “เตี๋ยว... เสรี...ให้”

“เอาใหม่ดีๆ นะเฮีย อะไรๆ ให้”

“เดี๋ยวเสิร์ฟงานจะมีรางวัลให้” ภรรยาตอบแทน

“อู๊ต๊ะ! นี่คิดกันเหรววลี่ทำฟรี” จตุรวัชรอุทานเสียงแหลม แล้วกระตักน้ำซู้ที่มีแหวนไพลินล้อมเพชรไปมา “คนอย่างคุณลี้ จตุรวัชร ทำดีหวังผลเสมอ!” เขาประกาศกร้าว

ทศเดชนอนหายใจ นึกหมั่นเสียดายกจับหัวลูกชายที่มึนซามซ้าวตัมทะเล แต่ก็สงสารที่เซตมมมาอย่างดี จึงขอละเว้นไว้ในคราวนี้

‘คุณแพร์มีของหนัก ของใหญ่ หรืออะไรที่ต้องหอบ ต้องบรรทุกใหม่ครบ’ เมื่อเช้าเขาโทรศัพท์ถามผู้ที่นัดหมายเอาไว้

‘ไม่มีค่ะคุณลี้’ เธอตอบ ‘แบบบ้านนี้ใส่กระเป๋าใบนิตเดียวเองค่ะ’

คำตอบของอีกฝ่ายทำให้จตุรวัชรเลือกขับรถสปอร์ตที่รักเหมือนลูกไปทำงานก่อน แล้วจึงไปรับอีกฝ่ายตามนัดช่วงบ่ายแก่ๆ เมื่อถึงบริษัท ใครต่อใครก็พากันเอางานมาให้เขาดู หลังจากนั่งจัดการดูเอกสารที่จะให้เลขาฯ ของพี่ชายเอาไปส่งให้อีกฝ่ายถึงบ้านแล้ว เขาจึงเริ่มทำงานของตนเอง โดยเริ่มจากฝ่ายประชาสัมพันธ์ เพื่อถามความคืบหน้าว่าได้ลงโฆษณาในนิตยสารหรือสื่อใดบ้าง

‘คุณตรัยแพ้ท้องแทนคุณแพนจริงรีเปล่าคะ’

กระทั่งลูกน้องของเขายังถามซ้ำดังหลังคุยงานเสร็จ พอทุกคนได้คำตอบก็พากันหัวเราะคิกคัก คาดการณ์ว่าลูกของนายใหญ่ตนจะเป็นอาหมวยหรือว่าอาตี๋

จตุรวัชรกินข้าวกลางวันที่โรงอาหารของบริษัท ทันทีที่แม่ค้าเห็นหน้าเขาก็ตักมะเขือเปราะในถาดแกงเหี่ยวหวานราดข้าวพูนจาน หญิงร่างท้วมไม่ลืมนวดทอดมันปลากรายลงไปสามชิ้น ชายหนุ่มยิ้มตาหยี แล้วจึงจ่ายเงินด้วยราคาแพงกว่าปกติเพราะสิ่งพิเศษ หลังจากจัดการอาหารควมหมดเขาก็ลงลิฟต์ไปซื้อขนมโตเกียวกับกาแฟโบราณที่รถเข็นหน้าตึก ก่อนหิ้วขึ้นมาพร้อมนิตยสารในแวดวงไฮโซที่แม่บ้านสั่งร้านหนังสือไว้และเขาอาสาเอา เนื่องจากจะขออ่านก่อนเป็นคนแรก

ชายหนุ่มนั่งในห้องทำงานของตนเอง มือหนึ่งส่งขนมใส่ปากกระเพาะเข้าปาก อีกมือพลิกอ่านนิตยสารเพื่อดูข่าวคราวต่างๆ ของคนในแวดวงลูกค้ำร้าน

ของตน เขาอ่านไปถึงคอลัมน์เยี่ยมบ้านราคาเจ็ดสิบล้านของนักธุรกิจคนหนึ่ง ในคอลัมน์บรรยายความพยายามในการออกแบบและหาเครื่องเรือนให้เหมาะสมอย่างละเอียด บางชิ้นต้องสั่งจากต่างประเทศและไม่มีให้ซื้อได้ทันที ต้องสั่งผลิตและรอหกเดือน แน่่อนว่าคนทำบ้านก็ต้องรอของชิ้นนี้เช่นกัน แต่เมื่อมันมาแล้วเจ้าของก็เอ๋ยถึงราวกับมันคือฝันที่เป็นจริง

เขาหวังว่าบ้านที่ชายจะไม่ต้องรอเฟอร์นิเจอร์อะไรนานขนาดนั้น

พอได้วันเวียนกับเรื่องบ้านช่องห้องหมอกขึ้น จตุรวัชรจึงเพิ่งตระหนักเมื่อไม่กี่เดือนมานี้ว่า การสร้างบ้านหนึ่งหลังนั้นยากกว่าที่คิด แม้ในยุคที่บ้านจัดสรรของค่ายต่างๆ ผุดขึ้นเป็นดอกเห็ด ทำให้การมีบ้านดูเหมือนไม่ใช่เรื่องลำบากไปกว่าการหาเงินมาซื้อไม่ว่าจะเก็บออมหรือกู้ยืม ซึ่งเรื่องหาเงินนี้แหละที่ยากสุด แต่สำหรับคนที่มียุทธพหุและมีความฝัน อยากมีที่เอาไว้พักใจพักกายให้ลูกๆ และครอบครัวได้ใช้ชีวิตไปด้วยกัน การสร้างบ้านช่างเป็นเรื่องที่ซับซ้อน

จนชายหนุ่มคิดว่าอาศัยบ้านพ่อแม่ต่อไปน่าจะดีที่สุด

เหตุที่พี่ชายและพี่สะใภ้ต้องหาที่อยู่ใหม่ เนื่องมาจากคำขอร้องของธันชเพื่อนผู้เป็นเจ้าของคอนโดมิเนียมนั่งตึก ว่าอยากจะซื้อห้องเพนต์เฮลท์ชั้น ๓๓ ค่ะ เพื่อนำมาตกแต่งใหม่แล้วเปลี่ยนเป็นบ้านของเขาเอง แถมยังตั้งชื่อไว้แล้วว่า

‘บ้านคนโสดโหนดเขลาหนาวเหน็บให้เจ็บใจ’ ธันชเอ่ยอย่างภาคภูมิใจ

แต่เจ้าของตึกก็มีไซ้คนร้ายกาจขนาดจะบีบบังคับให้เพื่อนออก (จตุรวัชรมั่นใจอยู่นิดหน่อยว่าธันชหมั่นไส้คู่หวาน) เพราะเพื่อนสนิทยังเสนอขายที่ดินผืนงามใจกลางสุขุมวิทให้ทั้งสอง ที่แห่งนั้นทั้งใกล้ความเจริญและดูสงบสุข แน่่อนว่าราคาพิเศษ แต่ด้วยอารมณ์ศิลปินของตรัยซึ่งไม่ยอมมีชีวิตอยู่กลางเมืองใหญ่ เขาเลยเสาะหาที่ดินจนไปเจอบ้านคนรู้จักประกาศขายอยู่

บ้านหลังนั้นอยู่ในย่านราชวัตรซึ่งเป็นเขตเมืองเก่าและมีความรุ่งเรืองของอดีตหลงเหลืออยู่ มีความสงบและเป็นส่วนตัว ห่างไกลความวุ่นวายในเมือง อีกทั้งยังใกล้แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์มากมาย คนเป็นตากล้องอย่างตรัยเลยถูกใจที่นี้ วาดฝันไว้ว่าคงได้เดินสะพานกัลป์ถ่ายรูปกันสองคนสามภรรยา หากมีบ้านอยู่แถวนี้

‘แต่ถ้ามีมือบรหรือเหตุทางการเมืองก็เกือบอัมพาทเลยนะ ไปไหนไม่ได้ละ’
เขาแย้งพี่ชาย

‘มีรถเมล์กับมอเตอร์ไซค์วินิ่งไปท่าเรือด่วนน่า’ พี่เขตอบอย่างมั่นใจในข้อมูลที่สะสมมา

ทั้งที่จริงๆ แล้ว ทรายเรียกว่าเป็น ‘เด็กนอก’ คนหนึ่ง คือเรียนต่างประเทศมาแต่เด็ก จากลีวิตเซอร์แลนด์ไปต่อปริญญาที่สหรัฐอเมริกา เพิ่งจะเคยขึ้นเรือด่วนเจ้าพระยาที่ตอนที่ภรรยาพาไป นั่นทำให้เขาตื่นตาตื่นใจกับระบบคมนาคมชนิดเดียวของกรุงเทพมหานครที่คำนวณเวลาการเดินทางได้

จตุรวัชรแยงพี่ชายเรื่องบ้านหลังนั้นอยู่หลายทีว่า หากไปอยู่ที่นั่นแล้วมีลูกจะให้ลูกไปเรียนหนังสือที่ไหน

‘โรงเรียนดีๆ อยู่เขตเมืองเก่าๆ ย่านนั้นก็ตั้งเยอะ’ ว่าแล้วพี่เขาก็ร้ายชื่อโรงเรียนให้ฟังยาวเหยียด

โอเค เหตุผลนั้นตกไป

จตุรวัชรกลับมาที่เรื่องการเดินทางไปทำงานและกลับบ้านของทั้งพี่ชายและพี่สะใภ้ว่า ไกลเกินไปหากจะไปอยู่ที่นั่น อีกทั้งแถบนั้นการจราจรยังมีปัญหา เรียกได้ว่าต่อให้หนึ่งเรือก็ย่งลำบากอยู่ดี พอพูดเรื่องนี้ เวิร์กกิงวุเมนอย่างอนุตดาถึงกับทำหน้าเครียด ส่งผลให้สามีเริ่มใจอ่อน

‘อยู่ที่สุขุมวิทก็ได้เนะ’ ทรายสรุป ‘สร้างบ้านสงบๆ น่ารัก อบอุ่น มีสวนสวยๆ อยู่กัน พอวันหยุดก็มาอยู่บ้านพ่อแม่’

ถึงจะพูดเช่นนั้นแต่พี่ชายของเขาก็มีที่ท่าเสียตาย

‘เสียเสียใจนะที่ซื้อบ้านหลังนั้นไม่ได้’ ทรายเปรียบกับน้องชายสุดที่รัก ‘ราชวัตรมีร้านอาหารเยอะ แถวแยกพิชัยมีก๋วยเตี๋ยวเนื้ออร่อย เลยไปอีกหน่อยก็ศรียาน ของกินเต็มเลย ขับไปนิดก็บางกระบือมีชาหมู นี่กะว่าถ้าอยู่แถวนั้นคงได้ซื้อมาฝากที่บ้านบ่อยๆ’

‘เสียที่ซื้อมันทั้งสองที่เลยสิ’ จตุรวัชรออกความเห็น หลังจากเมนูอาหารร้านดังผุดขึ้นมาในหัวไม่หยุดหย่อน ‘ถ้าเสียมีลูกแล้วอยากให้ลูกอยู่โรงเรียนนานาชาติ ก็อยู่บ้านสุขุมวิทไป ถ้าอยากให้อยู่โรงเรียนทางนี้ก็มาอยู่บ้านราชวัตรแล้วเสียกับแพนก็ทนเดินทางลำบากเพื่อลูกเอา แต่ลูกไม่ต้องกินนอนในรถ’

ทั้งสองคนพยักหน้ารับฟัง

‘ถ้าอยู่บ้านสุขุมวิท พอปิดเทอมหรือวันหยุดเสาร์อาทิตย์ก็ค่อยพากันไปอยู่บ้านราชวัตร จะได้พากันเดินเที่ยวเล่นได้ ดีไหม’

‘สี่เป็นน้องชายที่เสียพึ่งได้เสมอ’

เขายิ้มตอบ

หลังจากนั้นจตุรวัชรก็ไปเปิดกุฏิเกิลหาคนที่ว่าย่านราชวัตร แยกพิชัย และ
ครีโยาน มีร้านไหนอร่อยพอให้ฝากห้องได้บ้าง

สถาปนิกที่ดูแลการก่อสร้างบ้านในย่านสุขุมวิทเป็นรุ่นน้องของสามมี
เพื่อนของเพื่อนสนิทที่สะใ้

เอาเป็นว่าตอนนี้ทั้งหมตรู้จักกันและเป็นเพื่อนกันหมดแล้ว

สถาปนิกชายนามว่า ‘ทัศน์เทพ’ มีเอกลักษณ์ในงานออกแบบหลากหลายสไตล์
ที่ใหม่เอียงไปทางด้านประหยัดพลังงาน เขาเคยเห็นแบบบ้านที่อิกฝ่ายทำมาแล้ว
ก็ชอบเช่นกัน เพราะลงตัวทั้งความสวยงามและรูปแบบพื้นที่ใช้สอย ตอนนั้นทัศน์-
เทพกำลังทำโครงการอื่นอยู่ด้วย หลังจากที่เขาประเมินกำลังตนแล้ว จึงออกปาก
ว่าตนไม่พร้อม และไม่สามารถปรับปรุงบ้านเก่าย่านราชวัตรไปพร้อมๆ กันได้

เขาจึงแนะนำเพื่อนสนิทอีกคนซึ่งเป็นรุ่นน้องร่วมคณะ เป็นสถาปนิกหญิง
ที่ชำนาญงานด้านการปรับปรุงบ้านและตึกเก่า อีกทั้งยังมีฝีมือด้านการตกแต่ง
ภายใน พอเอ่ยชื่ออนุตตาก็หัวเราะจนสามมีสงสัย

‘ก็แพร่นี้แหละที่แต่งหน้าให้แพนตอนงานแต่ง เดี่ยวแพนนัดกินข้าวกับ
อ้อยกับแพรแล้วลองคุยเรื่องนี้ดูนะ’

นั่นทำให้จตุรวัชรนี่ก็ออกเช่นกัน

แต่เขาจำเธอได้เฉพาะเรื่องการแต่งหน้าเท่านั้น เธอแต่งหน้าอนุตตาในงาน
ช่วงเช้าได้สวยงามอย่างยิ่ง ดูสดชื่น สดใส เป็นตัวเอง ไม่ใช่สร้างหน้าใหม่จน
เพื่อนและเจ้าบ่าวจำไม่ได้อย่างที่นิยมกัน หากถามว่าแบบนั้นผิดหรือไม่ ชายหนุ่ม
ก็ตอบได้ทันทีว่าไม่ผิด ไม่ว่าใครก็อยากจะสวยที่สุดในงานแต่งงานของตน เพียง
แค่เขาไม่นิยมเท่านั้นเอง และเมื่อเขาแต่งหน้าให้อนุตตาในงานเลี้ยงช่วงเย็น เธอ
ก็ฝากคำชมมากับบอภิชญาผู้เป็นเพื่อนสนิทเจ้าสาวว่าแต่งหน้าได้สวยเหมาะสม

จตุรวัชรว่าเขากับสถาปนิกคนนี้น่าจะเป็นเพื่อนกันได้ เพราะมีงานอดิเรก
ใกล้เคียงกัน และหลังจากที่ได้โอภาปราศรัยกันหลายครั้งหลังพี่ชายและพี่สะใ้
ตกลงจ้างงาน พวกเขาก็เป็นเพื่อนกันไปแล้วด้วย

ครั้งแรกที่พี่ชายนัดเจอสถาปนิกหญิงที่จะมาปรับปรุงและต่อเติมบ้าน

พี่ชายก็ลากเข้าไป เช่นเดียวกับเวลาคุยกับสถาปนิกของบ้านสุขุมวิท

บ้านหลังย่อมย่านราชวัตรซึ่งก่อสร้างตามแบบนิยมเมื่อราวสามสิบปีก่อน ตั้งอยู่บนพื้นที่หญ้าเขียว รายล้อมด้วยต้นไม้ใหญ่ให้ร่มเงา ตัวบ้านแม้จะมีร่องรอยการทำนุบำรุงทว่ายังทรุดโทรมตามเวลา ถึงกระนั้นก็ยังคงความสวยงามและความสงบไว้ได้ดียิ่ง แม้เสียงจากถนนและตลาดจะดังเสียดแทรกต้นไม้ซึ่งสูงเป็นปราการมาได้บ้าง ทว่านั่นทำให้รู้สึกถึง 'ชีวิต' ที่โอบล้อมบ้านนี้ไว้

พวกเขามาถึงบ้านยามคล้อยบ่าย ดวงอาทิตย์ทอดตัวลงไปทางซ้ายมือเมื่อหันหน้าเข้าหาบ้าน แสงแดดจัดจ้าลอดผ่านร่องรั้วของใบไม้ที่เป็นแนวกำแพงธรรมชาติ ทำให้เกิดวงแสงเลื่อมพรายฉายอยู่บนผนังบ้าน วิวบัว พลิว ไทว ขยับเป็นระลอกราวมีชีวิต สถาปนิกยื่นนั่งมองภาพนั้นอยู่ครู่ แล้วถ่ายรูปบ้านรอบด้านอย่างตั้งอกตั้งใจ พลางเดินคุยกับพี่ชายและพี่สะใภ้ของเขา

จตุรวัชรมองเธอทำงานด้วยความที่ 'ไม่ใช่' เพราะการทำงานอย่างมืออาชีพเพียงอย่างเดียว แต่ยังรวมถึงการสวมรองเท้าส้นเข็มสูงมากกว่าสองนิ้วเดินไปมาได้อย่างคล่องแคล่ว ทั้งบนพื้นปูน อิฐ และสนามหญ้า บางทีผู้หญิงที่ทำงานเก่งเหล่านี้ก็ดูราวกับเป็นวันเดอร์วูแมน ยิ่งไปกว่านั้นคือเธอสามารถทำงานท่ามกลางลมเย็นและแดดร้อนจัดจนเขาต้องซับหน้าบ่อยครั้ง แต่สถาปนิกหญิงไม่มีเหงื่อแม้สักหยด ไม่มีคราบแป้งหรืออายไลเนอร์และมาสคาร่าไหลเยิ้ม

จตุรวัชรสรรเสริญเธอที่สุด จากใจ เธอแต่งหน้ามาเนียน รองพื้นมาเนียน เขาซาบซึ้งใจและอยากให้ผู้หญิงที่แต่งหน้าหลายคนใส่ใจเรื่องนี้

วิญญาณสายตรวจแพชั่นที่เร้นอยู่ในใจให้ไฟเขียวอย่างไม่ต้องสงสัย

'หน้าเนียนนะครับ' เขากล่าวชมจากใจ 'ไม่ทราบว่าคุณแพร์ใช้เครื่องสำอางอะไรยังไงบ้างครับเนี่ย'

เธอตอบชื่อเครื่องสำอางทั้งหมดทั้งหมดตามขั้นตอนการแต่งหน้า กระทั่งการพ่นน้ำแร่เพื่อเพิ่มความคงทนของเครื่องสำอางเธอก็ทำ! จตุรวัชรรู้สึกชื่นชมผู้หญิงที่ใส่ใจเรื่องแบบนี้จนอยากจะควักผ้าเช็ดหน้าขลิบริมลูกไม้ฝรั่งเศสมาซับที่หัวตา

'แต่ผมว่าคุณแพร์ต้องบำรุงผิวดีแน่เลย ใช้อะไรครับ'

'ครีมกันแดดสำคัญสุดค่ะถ้าต้องออกไปแดดข้างนอก ที่สำคัญเท่ากันคือต้องล้างออกให้หมด นอกนั้นก็พวกมอยส์เจอร์เซอร์ โน้ตครีม เดย์ครีม'

‘มาสก์หน้าบ้างใหม่ครับ’

‘มาสก์ซีตแพร์เต็มบ้านเลยคะ’ เธอตอบเขาด้วยรอยยิ้ม ‘บางทีทำแบบไปก็มาสก์หน้าไป รู้ตัวอีกทีกระดาษครอบคาหน้าเลย แพร์มีปัญหาผิวขาดน้ำนะคะ ทำงานเยอะ นอนดึก’

‘โหย...ปล่อยแห้งคาหน้าแบบนี้จะไม่ดีเอานะครับ ผมว่าคุณแพร์เอาสูตรมาสก์หน้าแบบพื้นบ้านของผมไปใหม่ นี่พวกบ้าๆ ที่บ้านอยุธยาเขาลองกัน ผมเอามาใช้แล้วได้ผลดีเขียว ผิวชุ่มชื้น พอทหน้าแล้วเอามาสก์ซีตเปล่าๆ โปะทับ นั่งทำงานต่อได้ ใช้ของไม่แพงด้วย เดี่ยวลี้จตสูตรให้ นะครับ’

‘อู๊ย เกรงใจคุณลี้คะ’

‘ไม่เป็นไรครับ’ เขาหันรีหันขวาง ‘เออ แต่ลี้ไม่ได้เอาอะไรมาเลย ขอเมลไว้ได้ไหมครับ เดี่ยวลี้เมลไปให้’

เธอให้อีเมลมา แล้วคืนนั้นเขาก็ส่งสูตรมาสก์หน้าให้เธอไป จตุรวัชรเลยได้สถาปนิกที่ทำงานให้พี่ชายเป็นเพื่อนเสียอีกคน

นัดครั้งต่อมาราวหนึ่งเดือนให้หลังเป็นการนัดเพื่อดูแบบต่อเติมและการตกแต่งภายใน พวกเขานัดเธอมาที่ห้องประชุมของบริษัท พี่ชายและพี่สะใภ้ของเขาพอใจการออกแบบที่อีกฝ่ายทำให้ดูมาก มีเพียงบางจุดที่พี่ชายไม่ใคร่จะถูกใจจึงขอให้แก้ไข ทว่าสถาปนิกก็ยังยืนยันกรานว่าตามแบบที่ตนทำมานั้นดีกว่า ถึงจะเป็นเช่นนั้นแต่เธอก็ยังรับปากว่าจะแก้ไขให้เป็นที่น่าพอใจของเจ้าบ้านให้ได้

‘โดยปกติแล้วทำแบบให้เจ้าของบ้านดูใช้เวลาไม่เกินสี่เดือนคะ ถ้าไม่ใช้บ้านที่มีฟังก์ชันเยอะ อันนั้นใช้เวลามากนิต’ เธอบอกขณะเก็บภาพห้องลี้สั้นสวยและมีชีวิตชีवालงกระเป่าทรงกล่องแบน ‘แต่ของเราแต่ละสี่เดือนแหงๆ’

‘เอ๊ะ คุณแพร์ติดธุระหรือคะ หรือว่ามีเหตุขัดข้องรีเปล่า’ พี่สะใภ้เขากถาม ‘คุณแพนต้องไปฮั่นนี่มุนเดือนครึ่งนะคะ ลิมหรือคะเนี่ย’

‘อ้อ...จริงด้วยนะคะ’ อนุตดาี่ยมเขิน

การคุยกันครั้งนี้ หากทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดีก็จะเป็นไปไม่มีการแก้ไขแบบอีก และสถาปนิกก็จะเริ่มทำแบบการก่อสร้างเลย เมื่อถึงจุดนั้นเขาก็ไม่มีความรู้ที่จะช่วยพี่ชายได้อีก แต่แค่นี้ก็เรียกร้องเป็นอาหารมืออวร้ายไปได้หลายวัน

คุ่มสุดคุ่ม เพราะเมนูแรกเขาจะรีเคาสต์เนื้อมัตลี้ชากะ!

จตุรวัชรลี้ยารถเข้าไปจอดชั้น G ของห้างได้อย่างไม่ต้องลำบากหาที่จอด

เนื่องจากเป็นวันธรรมดาและยังไม่ถึงเวลาเลิกงาน เขาเก็บบัตรจอดรถไว้ใน กระเป๋าสะพายและตรวจดูว่าล็อกประตูเรียบร้อยแล้ว แล้วจึงเดินเข้าไปในตัวห้างที่ ตนไม่ค่อยคุ้นเคย เขากะพริบตาปริบๆ มองฝั่งชั้นต่างๆ ของห้างที่ดูซับซ้อนอย่าง ยิ่ง เลยตัดสินใจหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาโทร. หาอีกฝ่ายเพื่อถามทาง เมื่อได้ความว่า อีกฝ่ายมาถึงร้านแล้ว จึงเปลี่ยนทิศมุ่งตรงไปยังบันไดเลื่อน

ชายหนุ่มขึ้นมายังร้านชาลีชาวตัดกับป้ายไฟชื่อร้านสีน้ำเงิน เขาเดินผ่าน หน้าเคาน์เตอร์เพื่อไปหาผู้ที่นั่งอยู่ที่โต๊ะเล็กด้านในติดกับบันไดเลื่อน เขาเห็นแวบๆ ว่าเธอเพิ่งเก็บหนังสือปกการ์ตูนลงกระเป๋าไป พาให้ดีใจว่าเพื่อนใหม่ดูแล้วทำทาง จะอ่านการ์ตูนเหมือนกันเสียอีกอย่าง คงมีเรื่องให้คุยกันเยอะ

“สวัสดีครับคุณแพร์ ลีว่ามาเร็วแล้วยังซำกว่าคุณแพร์นะเนี่ย”

“แพร์บอกที่ออฟฟิศไว้ว่าจะลาบ่ายนะคะ เลยได้ฤกษ์แวบออกมาซื้อของ ก่อน” ภามินตอบ “แต่แพร์ยังไม่ได้สั่งอะไรให้คุณลีเลยคะ ไม่ทราบว่าคุณชอบ ซะไร คุณลีกินเค้กไหมคะ ถ้าไม่อยากกินเยอะมาแจมกับแพร์ก็ได้”

“ไม่พอครับ” ชายหนุ่มยิ้มตาหยี “เดี๋ยวลีไปสั่งอะไรดีมาก่อน นั่งเล่นกัน ลักพักแล้วค่อยกลับบ้านนะ”

“ได้เลย คุณลีฝากของไว้ที่แพร์ก่อนก็ได้”

“ขอบคุณครับ” ชายหนุ่มหยิบกระเป๋าใส่ตางค์ออกมา แล้วส่งกระเป๋า สะพายฝากให้อีกฝ่ายไปวางไว้ข้างตัว “รบกวนหนอยะครับ คุณแพร์เอาอะไร เพิ่มไหม”

“ไม่ละคะ ชอบคุณมากๆ”

จตุรวัชรเดินไปที่เคาน์เตอร์ ก้มลงส่องเค้กและขนมอบในตู้กระจกติด หลอดไฟสว่าง เขาเลือกสตรอว์เบอร์รี่ชอร์ตเค้กมาชิ้นหนึ่ง แล้วจึงสั่งชาดาร์จีลิง มาหนึ่งกา ชายหนุ่มจ่ายเงินให้พนักงานและยื่นรอรับเค้กที่กำลังจัดใส่จาน เขา เหลือบตาไปมองคนที่หยิบกระเป๋าของเขามาวางตกแทนการวางไว้ข้างตัว

ชายหนุ่มคิดว่าภาพลักษณ์เธอไม่คล้ายคนเป็นสถาปนิกในจินตภาพของ คนส่วนใหญ่ ที่ต้องแต่งตัวดู ‘ดีสตร์’ หรือเป็นเด็กแนว ซึ่งต้องมีรูปแบบแฟชั่นอัน เป็นเอกลักษณ์เฉพาะ บ้างก็คาดหวังว่าจะต้องเซอร์ปล่อยผมฟูแต่เก๋ สวมแว่นตา กรอบพลาสติกหนาทรงเก่า ถ้าเป็นผู้ชายก็ต้องสวมสูทเนี้ยบเรียบร้อยกับแต่มีสไต์ลส์ หรืออะไรบางอย่างที่ต้องดูเหมือนคนทำงานด้านนี้

ภามินไม่ได้ปล่อยผมยุ่งเหยิงเป็นรังนก กลับกันเธอไว้ผมบ๊อบเทสิน้ำตาลเกือบๆ จะเป็นสีเอฟริคอตเข้ากับผิวสองสี แน่แน่นอนว่าเธอแต่งหน้ามาอย่างดีด้วยลุคเกลม^{๙๙} แลดูสง่างาม ที่มีความโกลว์เล็กน้อยของซิมเมอร์ทองเบาๆ ทำให้ผิวสีน้ำผึ้งแบบสาวไทยพ่องขึ้นอีกนิด และยิ่งดูดีด้วยลิปนู้ดที่ยังไม่ซีดเป็นศพที่สำคัญ เธอไม่บ้าความขาวจนเลือกรองพื้นสว่างไปจนทำให้คอดูดำ เรียกได้ว่าเป็นเมกอัพที่ประเสริฐและน่าชื่นชมอย่างยิ่ง แม้ลุคเป๊ะของอีกฝ่ายจะคล้ายพ็อาร์หรือเออีบริษัทโฆษณามากกว่าสถาปนิก แต่เขายังไม่เห็นว่าการแต่งตัวอย่างมีลีลันของเธอจะลดทอนความสามารถในการทำงานเลยแม้แต่น้อย

อย่างนี้มันเสียมารยาท

เขารู้ การมองใครที่เจอตั้งแต่หัวจดเท้าเป็นเรื่องที่คนมีมารยาทเขาไม่ทำกัน แต่นี่เป็นเรื่องของแฟชั่น การศึกษาเกี่ยวกับบุคลิกและรสนิยม จตุรวัชรเลยให้อภัยตัวเองเรื่องนี้เสมอ

“แค่นี้ได้แล้วนะคะ ว่าจะยกไปให้ที่โต๊ะคะ”

ชายหนุ่มยกถาดไปยังโต๊ะตัวเล็กก่อนวางจานเค้ก แล้วจึงเอาถาดไปคืนพนักงาน

“คุณแพร์เลยต้องมานั่งรอ ขอโทษนะครับ”

“ไม่เป็นไรจริงๆ ค่ะ แพร์อยู่แถวนี้ ไปมาง่ายอยู่แล้ว”

จตุรวัชรนั่งลงพลาจคิดว่าจะถามสิ่งที่สงสัยดีหรือไม่ จนในที่สุดเขาก็ตัดสินใจได้

“ลามาทำงานนอกอย่างนี้ เจ้านายไม่ว่าหรือครับ”

“อู๋ ไม่ว่าหรอกค่ะ” เธอหัวเราะสดใส “แพร์ลืมบอกไปว่าลาออกมาได้สองเดือนแล้วค่ะ”

“อ้าว” ชายหนุ่มอุทาน “นี่ก็กว้างทำอยู่ที่บริษัทแถวราชดำริเสียอีก ก็ว่าทำไมมานัดแถวนี้”

“ออฟฟิศใหม่ค่ะ แพร์มาเปิดกับเพื่อน”

^{๙๙} Glam (Glamour) คือการแต่งหน้าโดยใช้สีโทนอุ่น เช่น น้ำตาล ทอง ส้ม แดง เพียงโทนเดียว โดยไม่เน้นความฉูดฉาด จัดจ้าน เน้นการแต่งตาด้วยสีไม่จัด ใช้ขนตาทรงแพงเพื่อให้ตาชัด ขบสีตา เป็นอิทธิพลจากยุค ๕๐-๖๐ และให้ความรู้สึกหรูหราเมื่อมอง

“เปิดกันเองเลยหรือครับ” เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ “คือทำกันเองเลย เป็นหัวหน้า หรือยังครับ”

“แบบนั้นแหละ” ภามินยิ้ม “อายุปุ่นนี้แล้ว ถึงวัยขยับขยายมีกิจการเป็นของตัวเองแล้วละคะ แพลนกันมานานมากแล้วเหมือนกัน”

“ดูเป็นเรื่องยิ่งใหญ่...” จตุรวัชรหยุดพูดเพื่อให้พนักงานนำเค้กมาวางแล้วเอ่ยต่อ “หมายถึงเป็นเรื่องใหญ่สำหรับคนอายุไม่เท่าไหร่นะครับ”

“ไม่เท่าไหร่นี่ยังงั้น” เธอกล่าว แล้วจุกๆ ก็ยกมือ ทำให้อีกฝ่ายชะงัก “ขอถ่ายรูปหน่อยได้ไหมคะ เค้กสวยดี”

“ได้สิครับ เอaley” ชายหนุ่มเลื่อนจอมาให้ “แต่เดี๋ยวนะ ถ่ายงี้ก็ติดสี่ ขอเวลาลักครู่”

เขาขยับเก้าอี้ไปทางขวา แล้วเลื่อนแจกันทรงป้อมใส่ดอกเยอบีราชนิดงานเพื่อตกแต่ง แต่คนจัดก็ยังว่าสวยไม่สุด เขาเลยเปลี่ยนมุมวางช้อนวางล้อมเสียใหม่ ก่อนล้วงกระเป๋าทาบพวงกุญแจและปลดสร้อยคริสตัลที่ห้อยอยู่ จัดแจงวางมันลงด้านหน้า ขยับไปมาให้มันสะท้อนแสงไฟด้านบนเป็นประกาย แล้วจึงยกกระเป๋าสีคาราเมลวางเป็นฉากหลัง

“แบบนี้น่าจะสวยนะ”

“ขอบคุณค่ะ”

ถ้าเขาไม่คิดไปเอง เหมือนอีกฝ่ายจะมีน้ำเสียงซาบซึ้ง แต่สายตาแสดงความประหลาดใจชัดเจน

ภามินเล็งมุมอยู่เพียงครู่แล้วกดถ่ายสองสามรูป

“ขอบคุณนะคะคุณสี่”

“ไม่เป็นไรครับ” ชายหนุ่มจัดการเอาของทุกอย่างมาคืนที่เดิม เขายื่นล้อมให้อีกฝ่ายพลางยิ้มกว้าง ทำให้เธอต้องรับมาด้วยความเกรงใจ

เวลาผ่านไปครู่หนึ่ง เด็กหมดไปครึ่งชิ้นแล้วตอนที่จตุรวัชรยกหน้าขึ้นมาถาม

“ว่าแต่เมื่อกี้... ที่สี่พูดไปว่าไม่เท่าไหร่นั้น แล้วคุณแพร์ถาม จะพูดเรื่องอะไรนะครับ”

“นั่นสิ” เธอตอบหน้าซื่อแล้วเงยไปครู่หนึ่ง “อ้อ เรื่องนั้นเอง แพร์หมายความว่า อายุไม่เท่าไหร่นี้คือคุณสี่มองว่ายังไง”

“ลึกลับว่าจะพูดเรื่องไม่สุภาพนะครับ” ชายหนุ่มล้งเล “คือเราก็งัยรู้จักกันได้ไม่นาน ทักเรื่องอายุกับผู้หญิงมันจะไม่ดี”

“โอ...ของแบบนี้มันหลอกกันได้ที่ไหน”

“โบทอกซ์ ร้อยไหมไง”

“แต่นั่นก็มือเหี่ยวปะ หน้าตึงมือเหี่ยว” ภามินหัวเราะรำเริง “แพร์เข้าเลขสามมาลั๊กพักแล้วค่ะ” เธอยิ้มกว้างแล้วพูดต่ออย่างไม่ใส่ใจเรื่องส่วนตัวนัก “ผู้หญิงในสายงานแพร์เนี่ย อายุเท่านี้ถ้าอยู่บริษัทใหญ่ก็เป็นระดับซีเนียร์หรือสูงกว่า ไม่อย่างนั้นก็ออกมาทำออฟฟิศของตัวเอง”

“แทบทุกคนเลยหรือครับ”

“ไม่ค่ะ มีอีกสองกลุ่ม”

“เขาทำอะไรครับ”

“จำพวกแรก” หญิงสาวขุ่นขึ้นมาแทนตัวเลข “แต่งงานมีลูกมีผัวเลี้ยงสบายไป แล้วก็อัปเฟตซ์กับบอกว่าเมื่อสามมั้ง จนสามมั้ง เหมือนที่เบือตั้งกะตอนเป็นแฟนแหละค่ะ แต่ก็ได้ไม่ได้เลิกคบนะ”

“ครับ” คนฟังพยายามกลืนหัวเราะ

“แต่ที่ดีๆ ก็มีค่ะ เป็นแม่บ้านเต็มเวลา รับลูกส่งลูก นำเอ็นดูเขี้ยว” เธอกล่าวยิ้มๆ “อีกพวกหนึ่งคือพวกที่เรียนต่อจนหมดสิ้นสรรพวิชาจากพระเจ้าตาในระดับ ป.โท หรือ ป.เอก แล้ว ก็กลับมาเป็นครูบาอาจารย์ต่อ ส่วนโสดหรือไม่โสดนี่แล้วแต่บุญทำกรรมแต่งจริงๆ ส่วนใหญ่โสดมากกว่านะ”

“ทำไมล่ะครับ” เขาถามหลังจากกลืนคักลงไป

“ถ้าจะเอาเวลาว่างไปส่องผู้ชาย ขอเปลี่ยนเป็นเวลานอนดีกว่าค่ะ” ภามินถอนใจ

“คนเราต้องนอนให้พอนะครับ ไม่อย่างนั้นผิวจะมีปัญหามาก”

“ถูก” เธอพยักหน้า

“นั่นสิ่งจะรีบจัดการเด็กให้เสร็จ พวกคุณแพร์ไปหาเฮียที่บ้าน งานวันนี้เสร็จไวคุณแพร์จะได้นอนไวๆ” จตุรวัชรเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“แล้วใครบอกว่าการกลับบ้านไปแพร์จะได้นอนล่ะค่ะ”

ความเงียบครอบคลุมนั่งโต๊ะไปชั่วขณะหนึ่ง ก่อนที่ชายหนุ่มจะถอนหายใจยาวและเอ่ย

“เดี๋ยวตอนคุณแพร์กลับ สิ่งจะขึ้นไปหิบบมาสก์ชิตฝากกลับไปให้ใช้ที่บ้านนะ”

ขาดคำ จู่ๆ เพลง “วายเอ็มซีเอ” ก็ดังขึ้น ทำให้ภามินต้องมองหาที่มาของเสียง ชายหนุ่มที่นั่งตรงข้ามยกมือขึ้นแทนการขอภัย แล้วหิบบโทรศัพท์ในกระเป๋ากางขึ้นมารับสาย หญิงสาวไม่ยอมเสียมารยาทแอบฟังบทสนทนาของอีกฝ่าย จึงหิบบโทรศัพท์ของตนเองขึ้นมาเช็คอีเมลงานของบริษัทไปพลาง

ภามินทำทั้งงานบริษัทและงานส่วนตัว เธอตั้งใจว่าตนคงเป็นโสด ฉะนั้นผู้หญิงโสดนอกจากหาความสุขก็ต้องหาเงินเยอะๆ นี่คือเหตุผลว่าทำไมเธอถึงรับงานนี้ด้วย แล้วเธอก็คิดว่าตนเองมีโชค เพราะได้เจอลูกค้ำที่น่ารักมากอย่าง ตริย์และอนุดตา ส่วนน้องชายลูกค้ำก็กลายมาเป็นเพื่อน คุณกันท์เพิลิตเพิลินดี

“What!”

เสียงอุทานเป็นภาษาอังกฤษของอีกฝ่ายทำให้เธอสะดุ้งจนพลอลอบมวง โดยชายหนุ่มไม่รู้ว่ามีคนแอบฟังอยู่ด้วย

“ไม่ต้อง ไม่ต้องเลย หยุด พอ ไม่ต้องส่งของขวัญอะไรทั้งสิ้น ไม่เอาแล้ว ฉีกปฏิทินทิ้งซะ จะได้ไม่ต้องรู้ว่าโลกนี้มีเทศกาลโอกาสพิเศษอะไรบ้าง”

ภามินฟังอีกฝ่ายสนทนาด้วยสำเนียงอังกฤษชัดเป๊ะ และคิดว่าเขาโดนสตอล์กเกอร์คุกคามกระมัง คนพวกนี้ถ้าไม่ตามทำร้าย ก็จะทำคอยให้คนที่ตัวเองเฝ้ามองพอใจ

จตุรวัชรนั่งคล้ายฟังอีกฝ่ายอย่างตั้งใจ “เออ ครับ ยกเว้นเพชร เรายังดิลกันอยู่ ส่งมาเถอะ”

‘อ้อ... คู่ค้ำนี่เอง’

จตุรวัชรก้มหน้าเท้าคอกกับโต๊ะพลางใช้มือขนาดขมับ “งานการมีทำไปทำโน่นเลย ไม่ต้องซื้ออะไรมาให้แล้ว แล้วไม่ต้องมาพูดภาษาไทยอวด พอ หยุด เป็นซีคนี้มันว่างนักหรือไงกัน แค่นี้ละ”

‘ซีค’

ภามินกะพริบตาปริบๆ

คู่ค้ำหรือคู่ชู้-- หรืออาจจะเป็นผู้หญิง...แต่ซีคไม่น่ามีผู้หญิง ฉะนั้นจึงแปลได้ว่าคนที่ปลื้มชายหนุ่มเป็นชายหนุ่ม ชายวัยกลางคน หรือชายแก่

‘อ้วยตาย...’

เธออุทานในใจ พร้อมกับที่รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้า

“ขอโทษนะครับคุณแพร์”

หญิงสาวหุบยิ้ม ลบความคิดไม่ดีของตนเองออกไป “ไม่เป็นไรค่ะคุณลี”

ชายหนุ่มถอนหายใจอีกครั้ง “ผมว่าเรารีบไปกันดีกว่าครับ”

เธอพยักหน้าพลางรวบข้าวของของตน และส่งกระเป๋าสะพายให้อีกฝ่าย แต่แล้วเธอก็ต้องงยหน้าขึ้นเมื่อรู้สึกว่ามีเงาดำใหญ่พาดเหนือโต๊ะ

“เซี่ย”

ชายหนุ่มมองภาพนั้นแล้วสยด

เธอก็เอ๋อเช่นกัน...ในใจ

ผู้ที่ยืนอยู่ตรงหน้าคือเด็กหนุ่มร่างเล็กพยายามยิ้มแผล่ ทั้งที่อกสะท้อ้นขึ้นลงเพราะหอบ เนื่องจากอุ้มดอกไม้ช่อโตเท่าลูกนิมิตไว้ อีกมือถือกระดาษคล้ายใบเสร็จของร้าน

“คุณจตุรวัชรท่านไหนนะฮะ” สายตาเขาจับจ้องมายังหญิงสาว ขณะที่เขกและพนักงานในร้านมองเขาอย่างไม่วางใจ

เธอสันตริชะ ผายมือไปยังผู้ที่ยืนสะพายกระเป๋าข้างอยู่ ก่อนจับน้ำที่เหลือวางท่าไม่สนใจให้เหมือนมีมารยาทอันดีงาม

“อ้อ...เอ๊ะ ผู้ชาย?” เด็กหนุ่มพิมพ์พาลงเปิดการ์ดใบจิ๋วที่ผูกอยู่กับก้านดอกทานตะวันขนาดเท่าหัวเด็ก “เอ่อ...คุณจตุรวัชรนะฮะ มีข้อความฝากมาจากคุณเผ่าลี”

ภามินล่ำลัก

เป็นชื่อที่เหมาะสมกับการเป็นสตอลก์เกอร์ชายหนุ่มตรงหน้านัก

“เฟาร์ซี” จตุรวัชรแก้

“แต่ไหนเขียนว่าเผ่าลีนะฮะ”

“เฟาร์ซี” ชายหนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงร่าคาญ

“เผ่าซี?”

“เฟาร์ซี”

“เผ่าลี?”

“เฟาร์ซี”

“คุณเผ่าสี่สั่งว่าให้อ่านข้อความในการ์ดด้วยซะ”

จตุรวัชรอนใจเมื่อความพยายามในการแก้ลำเนียงเรียกชื่อไม่เป็นผล “ไม่ต้องอ่าน เามาแล้วก็ไปซะเถอะครับ”

“ไม่ได้นะซะ” พนักงานแย่ง “ร้านเราเป็นร้านดอกไม้อันดับต้นๆ ของประเทศ ลูกค้ำรีเควสต่ออะไรมาเราก็ต้องทำให้ได้ ต่อให้ไรยตัวลงมาจาก ฮ. ยังทำได้เลย แค่อ่านการ์ดแค่นี้ผมทำได้ซะ”

น้ำเสียงมุ่งมั่นและความจริงจังต่อหน้าที่การงานผิดคนวัยเดียวกันทำให้คนฟังใจอ่อน

“เอาเถอะ ว่ามา จะรีบไปแล้ว”

“คุณเผ่าสี่บอกว่า...เพลงนี้เพื่อสิ่งที่รักนะครับ” หือ...นะครับเหอ” ผู้พูดขมวดคิ้วด้วยความสงสัย

หญิงสาวเฝ้าปากพยายามกลืนยิ้ม โดยไม่สนใจว่าลิปสติกจะเลอะออกนอกขอบปากหรือไม่

เด็กหนุ่มกระแอมเบาๆ สลัดความสงสัยทิ้งและทำงานต่ออย่างมีอาชีพ ด้วยการเอ่ยข้อความเสียงดังพอฟังชัด (เกือบทั้งร้าน)

“ฉันคิดถึงเธอ ตั้งแต่หัวค่ำ จนอุษาสา...”

“จนอุษาสา...”

ทั้งสองหันไปมองภามินที่ฮัมเพลงต่อได้เข้าจังหวะแต่ทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้

“ด้วยเกิดความรัก ผุดขึ้นที่กลางว่าง...”

“หว่าง” จตุรวัชรแก้

“ซะ” เด็กหนุ่มพยักหน้ารับ “ด้วยเกิดความรัก ผุดขึ้นที่กลางหว่างหทัย...ใจเราตรงกัน...”

“พอละ” คนได้รับข้อความตัดบท “ขอดอกไม้ด้วย”

พนักงานทำหน้าที่แล้วส่งช่อดอกไม้อีกช่อให้ด้วยท่าทางที่อีกชนิดเดียวกันก็จะเหมือนยักษ์แอตลาสที่แบกโลกเอาไว้

“รบกวนเซ็นรับด้วยนะซะ” เขยีนแท็บเล็ตและปากกาสไตลัสให้จตุรวัชรรับไปลงชื่อด้วยใบหน้าบูด “ขอให้มีความสุขกับวันดีๆ นะซะ”

“จ๊ะ” ชายหนุ่มกระแทกเสียง “ขอโทษนะครับ ว่าแต่การ์ดนี้คนส่งดอกไม้สั่งให้เขียนหรือยังง”

“ฮะ” เด็กหนุ่มตอบหน้าซื่อหลังเก็บเก็บเก็บเลียตลงกระเป่าเป้ “ผมอยู่ตอนที่ คุณแผ่ลีโธร. มาสั่งที่ร้านฮะ พอตีคุณยายของพี่เจ้าของร้านเป็นคนรับ คุณยาย เป็นครูสอนภาษามาก่อนฮะ พูดอังกฤษไฟแลบเลย ผมไม่รู้หรือว่าคุณอะไรกัน แต่คุณยายเล่าให้ฟังว่า เขาอยากเขียนการ์ดให้คนพิเศษด้วยเพลงซึ่งตั้งใจและ โด่งดังมากๆ คุณยายเลยแนะนำเพลงไป”

จตุรวัชรไม่ประหลาดใจแล้วว่าเพราะเหตุใดเพลงมันถึงวินเทจได้ขนาดนี้ “ขอบคุณมาก” ชายหนุ่มล้วงกระเป่าสะพาย หยิบธนบัตรจากกระเป่า สตางค์ใส่มือพนักงานร้านดอกไม้ “นี่ให้เพราะต้องแบกของหนักมาไกล ตอนกลับ ขับรถขับราดๆ นะ”

“โห...ขอบคุณครับ” อีกฝ่ายยกมือไหว้ท่วมหัว ก่อนกล่าวลาและเดินลง บันไดเลื่อนไป

ทิ้งไว้เพียงดอกไม้ซ่อใหญ่ที่คล้ายชุดปล้นมาจากสวนหลวง ร. ๙

“เราไปกันเถอะครับคุณแพร์” จตุรวัชรยกซ่อดอกไม้ขึ้นมาด้วยท่าทาง ไม่ลำบากนัก “สิ...คงช่วยคุณแพร์ถือของไม่ได้”

“อ๊วย ไม่เป็นไรค่ะ แค่มองดอกไม้มาให้แพร์ถือก็เพียงพอเป็นคุณแล้ว” เธอส่ายอก ทำให้อีกฝ่ายยิ้มแฉ่งเขี้ยวใส่

ทั้งสองเดินไปลงลิฟต์ใกล้กับลานจอดรถ เพราะจตุรวัชรไม่อยากอวดโฉม กอดดอกไม้ซ่อโตให้ใครเห็นมากนัก เขาเดินนำเธอไปยังรถตัวเอง กดปลดล็อก ปรับเบาะให้เลื่อนมาด้านหน้า แล้วยัดดอกไม้ไว้ด้านหลัง

“ขอของคุณแพร์หน่อยฮะ”

หญิงสาวเลิกคิ้วเมื่อสังเกตว่ากำลังท้ายของอีกฝ่ายแปลกไป เธอส่งของ ทั้งหมดให้อีกฝ่ายยกเว้นกระเป่าถือ ก่อนที่เขาจะเลื่อนเบาะกลับ และเดินมา อีกฝั่งเพื่อเปิดประตูรถให้เธอเข้าไปนั่ง

“อีดัดหน่อยนะฮะ ทีแรกก็คิดว่ามีแค่ของคุณแพร์ เลยไม่ได้เอารถใหญ่ มา” เขาเอ่ยเสียงละห้อยขณะคาดเข็มขัดนิรภัย “ถ้ารู้ว่าจะมีดอกไม้ที่นี่มานะ...”

“คุณสิจะขับรถอีแต่นมา”

“อ๊วย” เขาหัวเราะ “สิจะให้คุณแพร์ไปที่บ้านเองเลยแหละ ไม่ขับมารับ หรือก ซึ่งหนีแน่ๆ แล้วให้พี่ยามเอาเข้ามาให้ป้าแม่บ้านจัดแจกัน แต่ก็นะ จะจัด แจกันดอกทานตะวันชื่อที่ไหน” ชายหนุ่มนั่งไปขณะเลี้ยวรถออกจากลานจอด

ก่อนเอ่ยขึ้นระหว่างรอคั่นหน้าคีนั้บัตร์จอตฺรถ “คุณแพร์ฮะ”

“คะ”

“จะว่าอะไรไหมถ้าก่อนไปบ้านจะแวะที่นึ่งก่อน”

“ได้คะ ไม่มีปัญหา อย่าทิ้งแพร์ไว้ก็พอ”

“งั้นเราไปวัดกัน”